CHARLES KRIENEN

De twee jeugdige Oma's

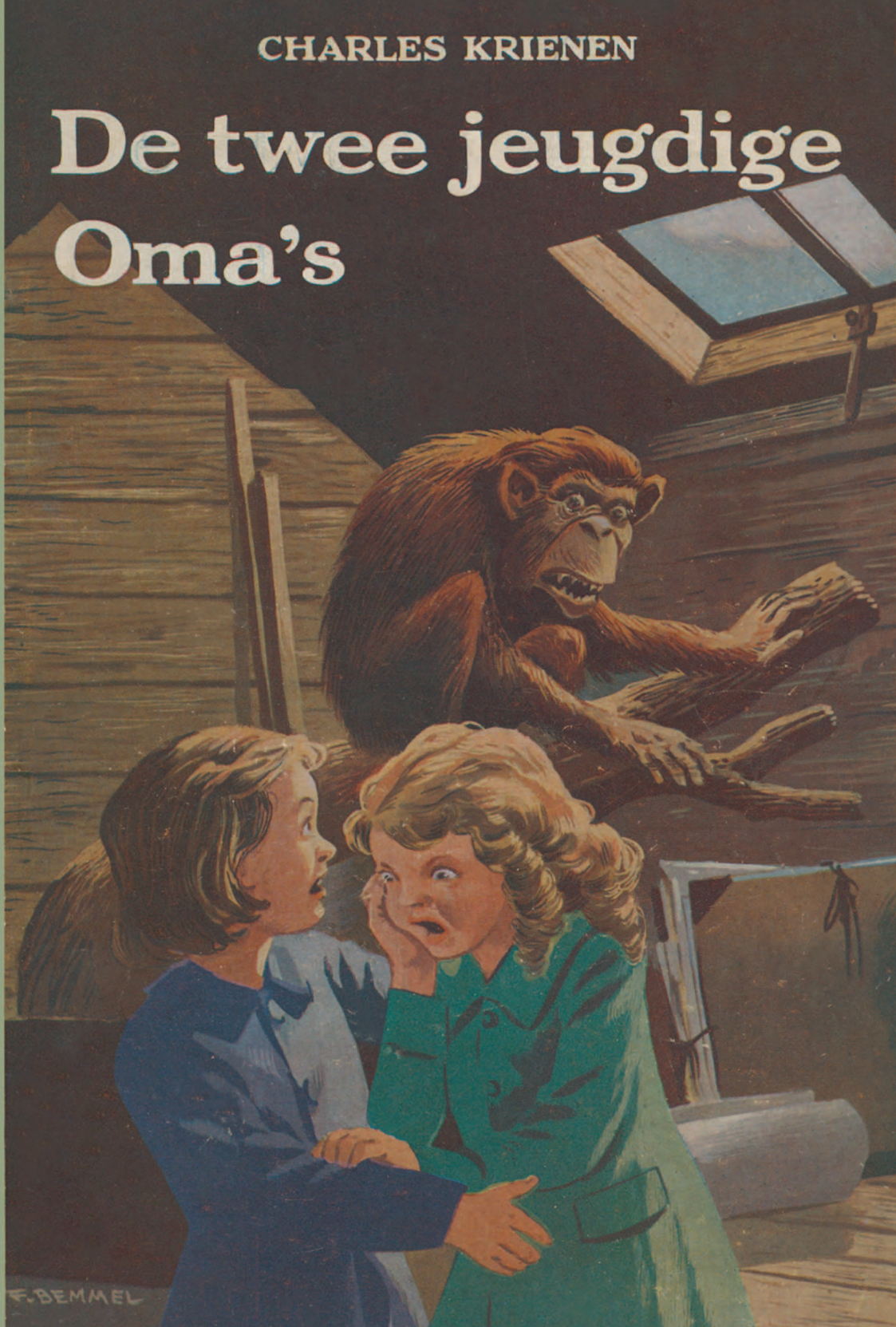

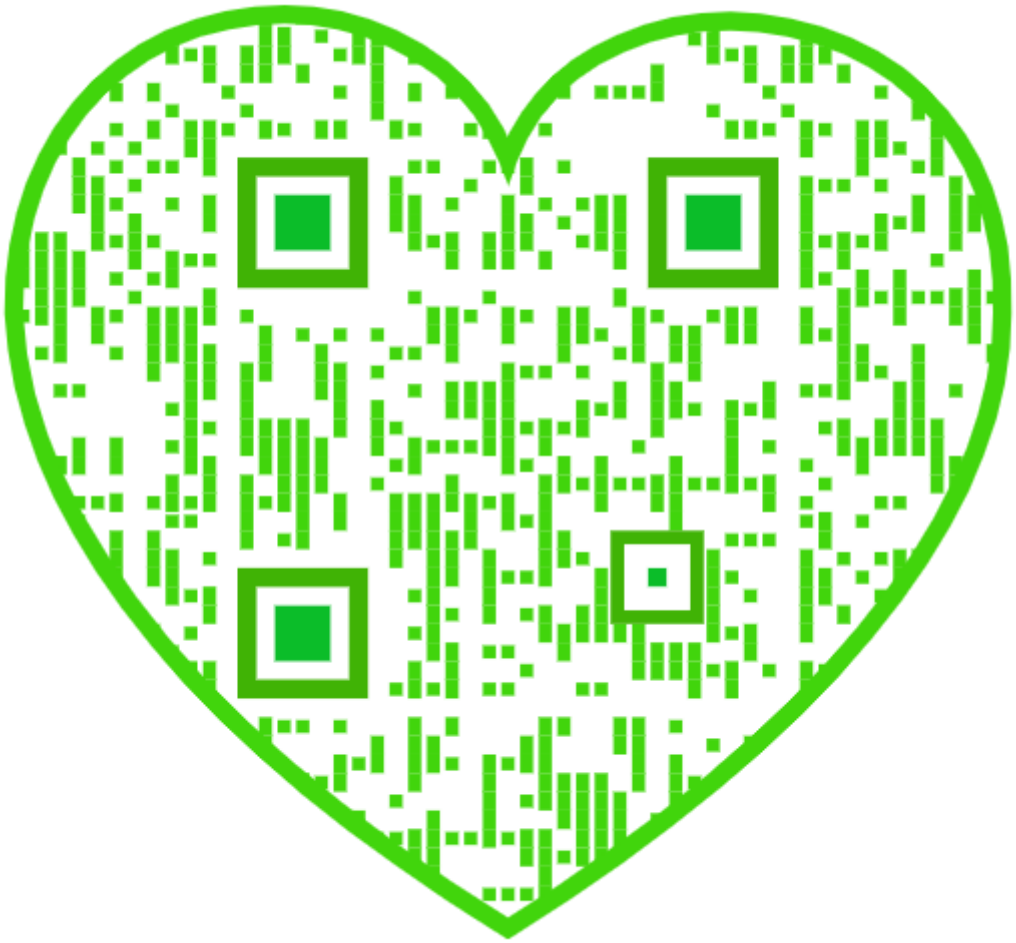

DE TWEE JEUGDIGE OMA'S

DE TWEE JEUGDIGE OMA'S

OORSPRONKELIJK BOEK VOOR MEISJES
VAN 7 TOT 10 JAAR

DOOR

CHARLES KRIENEN

MET TEKENINGEN VAN F. VAN BEMMEL

GEBROEDERS GRAAUW'S UITGEVERIJ — AMSTERDAM

HOOFDSTUK I.

De eksters lachen, de duifjes roepen roe-koe en Vader bromt. Kitty wil 't liefst klappen van haar Papa hebben. Bijna ruzie gekregen.

Kitty heet dit meisje. Het portretje, daar op de schoorsteen, is gemaakt op de dag, dat ze drie jaar is geworden. Nu is ze ruim drie en een half jaar oud. Je ziet wel, dat ze lange, blonde haren heeft en een paar grote kijkers. Deze zijn blauw, even blauw als de hemel is. Midden in dat blauw schitteren twee lichtjes. Deze lijken wel sterretjes.

„Twee sterretjes in twee blauwe hemeltjes," zegt Moeder wel eens.

Over Kitty ga ik jullie veel vertellen. Omdat ook haar zusje heel dikwijls in dit boekje voorkomt, moet ook het portretje van Willy erbij.

Hier staat zij. Twee jaar is ze. Een dikkerdje, niet waar? Ze heeft, evenals Kitty, blonde haren, maar doordat haar wimpers lang zijn en zwart, lijken haar

ogen erg donker. Veel donkerder dan die van Kitty.

Kitty noemt haar zusje steeds Willem of Wim, net zoals 't haar invalt.

Eens zaten Moeder en de twee kinderen in de tram. Toen Kitty haar zusje Willem noemde, keek een dame verbaasd op en vroeg aan Kitty: „Is dat een broertje van je?"

En wat antwoordde Kitty?

„Ja," zei ze, „m'n broertje is m'n zusje."

Hierom lachten alle mensen, die 't hoorden, hartelijk.

De kinderen wonen in een bovenhuis, dat uitziet op een gracht. Aan weerszijden van dit water staan hoge iepen. Nu is 't lente. Vogels bouwen hun nesten in die bomen. Eksters en duiven. Wanneer de zon 's morgens die bomen in 't licht zet, ontwaken de vogels. De eksters lachen dan en de duifjes roepen: „Roe-koe, roe-koe."

Kitty en Willy worden daar wel eens wakker van. Even luisteren ze naar die zachte roe-koe geluidjes. Maar al spoedig roepen ook zij uit de diepte van hun traliebedjes de duifjes na.

Roe-koe, roe-koe.

Dan bromt een zware stem in de andere kamer.

Dit is de stem van Vader, die door de kindertjes wakker gemaakt is.

„Stil toch, kinderen," bromt Pappa, „'t is nog veel

te vroeg om te zingen."

Hij kijkt op zijn horloge, dat op 't nachtkastje ligt en ziet, dat 't nog geen zes uur is.

„Willen jullie wel 's gauw je mond dicht houden! 't Is nog in 't holst van de nacht."

De meisjes zwijgen dan gehoorzaam. Maar de duifjes storen zich niet aan Vader en zijn gebrom. Ze zingen ook niet voor Vader, maar voor de goede zon, die hen met haar gouden stralen heeft wakker gekust.

Als de duifjes vinden, dat ze lang genoeg gezongen hebben voor die lieve zon, vliegen ze weg. Ze gaan takjes, strootjes en veertjes zoeken, om hun nest af te bouwen.

Kitty en Willy, die ook wel kortaf Kit en Wil genoemd worden, zijn inmiddels weer ingeslapen.

Als Vader en Moeder tegen zeven uur opgestaan zijn, liggen de meisjes weer in diepe rust.

„Kijk die twee daar nu liggen," zegt Vader. „Nu zijn ze net twee slapende engeltjes. En een uur geleden waren ze duifjes, die mij wakker riepen."

„Laat ze nog maar even slapen," zegt Moeder, die het ontbijt nog klaar moet maken, „de dag is nog lang genoeg."

Vader wacht geduldig, tot Moeder zegt: „Ziezo, nu mogen ze wel opstaan. Het ontbijt staat klaar."

Vader gaat naar de slaapkamer van de twee.

Een ledikantje staat rechts, een links.

„Roe-koe, roe-koe," doet Vader de duifjes na, maar

de meisjes horen dat geroep niet. Zeker, omdat Vader geen ècht duifje is.

„Dat geroe-koe helpt me niet," denkt Vader, „'k moet 't maar met 'n ander versje proberen."

Vader kent nog wel een ander morgenliedje.

Dit zingt hij nu zo luid, dat na de derde regel de meisjes gelijktijdig overeind wippen en klaar wakker zijn.

Ku-kle-ku, ku-kle-ku!
Haantje, dat is braaf van U.
Kraai de lieve vogels wakker!

Die slimme Kitty is Pappa's gebrom van zoeven nog niet vergeten.

Zij zal Vader eens laten horen, hoe goed ook zij brommen kan.

„Foei, Papa, U mag niet zingen, als wij slapen. Daar schrikken Willem en ik van."

Ze dreigt met haar vingertje.

„Pas op, niet weer doen, hoor!"

„Nee, niet-te doen, niet," herhaalt Wil, die nog niet zo goed praten kan als haar oudere zusje.

Vader tilt de twee op en draagt hen op zijn armen naar de huiskamer.

„Hier ben ik met onze twee duifjes, Mamma."

„Hun bakjes met eten staan al klaar," zegt Moeder.

Ineens zijn de meisjes geen engeltjes meer en geen

duifjes, maar twee gezonde kinderen, die trek in hun boterham hebben.

Na 't ontbijt gaat Vader naar de fabriek, waar hij tekenaar is, en Moeder begint haar dagelijks werk.

De kinderen spelen.

Kitty vindt het nodig, dat Ines, haar pop, eens flink gewassen wordt. Dit is een heel karwei voor een klein moedertje. Wil speelt met de mooi gekleurde stuiters, die ze van tante Rie gekregen heeft.

Kitty boent haar kleine. Willy's knikkers rollen onhoorbaar over het vloerkleed. Het is dus heel stil in de huiskamer. Moeder komt eens kijken. Als 't zo heel stil is, vertrouwt ze 't niet erg.

Maar, nu ziet Mama niets, waarover ze boos behoeft te worden.

Ja, toch wel. Ze ziet, dat die kleine Wil een knikker in haar mondje steekt. Hoe vaak heeft Moeder dat al niet verboden?

„Maar Willy, wat zie ik! Steek je nu al weer een knikker in je mondje? pas op, dat ik dit niet weer zie. Dan krijg je klappen van me, hoor."

Kitty kijkt op van haar werk en zegt: „Die klappen zal ik Wim wel geven Mamma, ik sta toch vlak bij haar."

Moeder draait haar hoofd om, omdat ze lachen moet. Maar dit mag Kitty natuurlijk niet zien.

„Kit mag Wil niet slaan," zegt Moeder een ogenblik later.

„Maar als ze dan stout is?"

„Als Wil klappen verdient, krijgt ze die van Mamma en niet van Kit."

„Als Kitty stout is, wil ik 't liefst klappen van Pappa hebben," zegt het meisje.

„Waarom van Pappa?" vraagt Moeder verbaasd.

„Omdat Pappa niet thuis is, maar op de fabriek."

„Maar 's avonds kan Pappa je wel klappen geven, als hij weer thuis is," zegt Moeder.

„O nee," antwoordt Kitty, „dan is Pappa veel te lief."

Moeder streelt de kinderen over de blonde haren en geeft hun een snoepje.

„Ga maar weer zoet spelen," zegt ze.

Weer rollen de knikkers onhoorbaar over 't dikke vloerkleed.

Kit boent haar pop, zoals Moeder een stoel boent, die een grote beurt erg nodig heeft.

Telkens herinnert zij er Ines aan, dat deze beter op haar kleertjes moet passen.

„Kijk nu toch 's, hoe vuil je dit jurkje gemaakt hebt!"

Ze houdt het kledingstuk vlak voor de open ogen van de pop.

„Wat 'n werk bezorg jij je Moeder," knort ze door.

„En zie eens, hoe je dat kanten broekje hebt toever... toever..."

Kitty is 't woord vergeten, dat ze zeggen wil.

Ze kijkt naar 't plafond, de grote ogen wijd open. Ze peinst over 't woord, dat ze niet vinden kan. Wat zegt Mamma ook altijd?

„Kit, wat heb jij je jurk toever..."

Kitty wordt ongeduldig en boos op zichzelf, omdat ze zich 't woord niet herinneren kan.

En weer herhaalt ze: „Toever... toever..."

Ineens heeft ze 't gevonden. En omdat ze verheugd is het gevonden te hebben, roept ze blijde 't woord luide uit: „Toeverkakeld!"

Juist, dat is 't woord, dat Mamma wel eens zegt, als Kitty iets vuil gemaakt heeft. Doch, als ze 't woord zacht herhaalt, gaat ze weer twijfelen.

Toeverkakeld? 't Klinkt haar toch gek in de oren.

„Willem," vraagt ze dan aan de kleine, „zeg ik dat woord goed: toeverkakeld?"

„Ja," beslist Willy, die juist een mooi groen en blauw gekleurde stuiter in 't licht bekijkt. Moeder komt weer binnen.

Dadelijk toont Kitty haar de jurk en het broekje en zegt: „Kijk 's, Mamma, hoe Ines dit kanten broekje en jurkje heeft toeverkakeld."

Om dit woord schiet Mamma in de lach en verbetert: „Toegetakeld, dat bedoel je, Kit."

„En die kleine zegt, dat toeverkakeld goed is."

„Nou ja, de kleine," lacht Moeder.

„Die kleine weet ook niks, Mamma."

„Dan moet Kit haar maar veel leren," geeft Moeder

als raad.

„Daar heb ik nu geen tijd voor," brengt Kitty hier tegenin, „'k moet al de kleertjes van Ines nog strijken."

„Zo? Ja, en dat werk gaat voor," zegt Moeder.

Kitty gaat op haar teentjes voor Mamma staan en fluistert haar in 't oor: „Willem is 'n dommerik, hè Mamma?"

„Sssst, Kit. Willy is nog zo klein. Wees maar erg lief voor haar."

Kitty legt haar pop op een stoel, loopt op de kleine toe, slaat beide armen om haar heen en knuffelt haar.

„Niet-te doen, niet," roept Willy, „jij moet Wim niet toeverkakelen."

„Nou zegt ze 't weer verkeerd, Mamma. Toeverkakelen, zegt ze."

Kitty neemt haar pop weer op en mompelt: „Toch is Willem wel een dommerd, een klein beetje."

Na een poosje is de pop geboend en gekleed. Kitty legt haar dus in haar wiegje, want nu moet pop slapen.

„Een slaapliedje zing ik niet voor je," zegt Kit. „Ik doe dat niet, omdat jij je kleertjes zo hebt toegetakeld."

Willy kijkt verbaasd om.

„Jij zegt 't weer verkeerd, Kit."

„Niet!" roept Kitty boos.

„Wel!" roept Willy.

„Chocola!" roept Mama in de open deur.

Gelukkig, dat Moeder de twee afgeleid heeft door

dat ene woord. Misschien hadden de zusjes wel ruzie gekregen. Maar nu vinden ze 't prettiger en beter van de heerlijke chocola te smullen.

Moeder haalt voor zichzelf ook een kopje. Ze zet een stoel tussen die der kinderen in.

„Mamma," vraagt Kitty, als Moeder op haar stoel heeft plaats genomen, „vertel nog 's van dat lieve sprookjes-geitje."

„O nee, daar heb ik nu geen tijd voor," is Moeders antwoord, „vandaag is Gonny er niet. Ik moet dus al 't werk alleen doen. Morgen zal ik vertellen, als Gonny terug is."

Gonny is het dagmeisje van Mevrouw Terlaat. Die heeft een dag vrij gekregen, omdat haar broer trouwt en er dus in Gonny's huis feest wordt gevierd.

„Mag ik dan buiten spelen?" vraagt Kitty.

„Zeker mag je dat, als je maar niet ver wegloopt. Het liefst heb 'k, dat je op 't plein speelt."

„Dat zal 'k doen," belooft Kitty.

Als deze haar chocolade heeft gedronken, stapt ze de deur uit.

HOOFDSTUK II.

Kitty heeft een zonderlinge ontmoeting. Haar Vader bedenkt een kostelijk plannetje.

Truusje Poort, het vriendinnetje van Kitty, woont een paar deuren verder.

„Het is mooi weer, we zullen heel lang op 't grote plein spelen," denkt Kitty.

Ze trekt aan de bel. De deur gaat open.

Een stem roept van boven: „Wie is daar?"

„Kitty!" roept een hoog stemmetje beneden. „Mag Truusje met me spelen?"

Mevrouw Poort's antwoord is heel erg teleurstellend voor Kitty.

„Truusje gaat met me mee naar haar tante Doortje, die jarig is," antwoordt mevrouw, „vandaag kan ze niet met je spelen."

Dit is een zeer teleurstellend antwoord voor Kitty.

„We staan al gekleed om uit te gaan," voegt mevrouw er nog bij.

„O," zegt Kitty en trekt de deur dicht. Ze is boos op Truusje's Moeder. Waarom zou ze zelf niet kunnen zeggen.

Nadenkend blijft ze een ogenblik op de stoep staan. Ze overlegt, wat ze nu doen zal. Zonder Truusje zal 't zo vervelend zijn op dat grote plein. Er spelen wel andere kinderen, maar deze kent ze bijna niet.

„Zal 'k naar huis terug gaan en met Willem wat spelen?" overdenkt ze.

Maar Willy is voor heel veel spelletjes nog veel te klein.

Ineens besluit ze, alleen naar 't plein te gaan. Als dat ene meisje er is, dat ze een beetje kent, heeft ze al een speelmakkertje.

Ze slaat de straat rechts-af in en is spoedig op 't plein.

Onder de hoge, groenende bomen, spelen reeds veel kinderen.

Rechts en links kijkende, zoeken haar ogen dat ene meisje met die dikke, zwarte vlechten.

Het meisje is er niet.

„Dat 's jammer," denkt Kitty en staat weer besluiteloos om zich heen te turen.

Dan ziet ze op de straat, die langs een zijde van 't plein loopt, iets, dat heel haar aandacht en belangstelling heeft.

Het is een geitje, een spierwit geitje.

„Het geitje uit Mamma's sprookje," denkt Kitty.

Het diertje loopt achter een man aan. Deze kijkt telkens om. Zeker om te zien, of 't beestje nog achter hem loopt.

„Het geitje uit Mamma's sprookje!"

Deze gedachte wil maar niet uit Kitty's hoofd. Ze moet 't weten. En als dat witte diertje werkelijk 't geitje uit dat mooie sprookje is, dan zal ze aan den man vragen... ja, wat zal ze al niet vragen?

„Of ze 't geitje aaien mag... Of ze met hem mag praten... Meenemen naar huis, om 't lieve sprookjesdiertje aan Mamma en Willem te laten zien... Of 't geitje een dag bij haar mag blijven... Twee dagen misschien..."

Vol van al deze plannen loopt Kitty op den man en 't geitje af. Maar de man loopt vlug. Als Kitty hem maar inhalen kan. Zo heel ver van huis mag ze niet gaan. Bovendien zou ze de weg terug niet kunnen vinden.

Ze loopt wat ze kan. Maar ook de man schijnt haast te hebben.

„Hè," zucht Kitty, „waarom heeft die man ook zulke lange benen?"

Zou 't geitje niet moe worden?

Waarom klaagt 't geitje dan niet? Het kan toch praten, want, het is 't sprookjesgeitje, dat is zeker. O, Kitty ziet 't, hoe dichter ze nadert, heel goed. Het is 't geitje uit 't sprookje: Even wit... slanke, dunne pootjes... en een aardig, spits snuitje.

Kitty loopt, wat ze kan. De ene straat uit, de andere in, loopt ze. Wel is ze moe en ze hijgt van de inspanning, maar ze mag 't niet opgeven. Wat zal Moeder verrast wezen, dat zij, Kitty, het sprookjesgeitje ontdekt heeft en meebrengt naar huis. Al dichter en dichter nadert ze. Nog een laatste krachtsinspanning en...

Ze trekt den man aan een jaspand.

De man kijkt om, blijft staan en roept: „Wel kleine meid, wat is er? Je ziet vuurrood en hijgt van 't harde lopen. Wou je me iets vragen?"

De man is heel vriendelijk.

„Kom mee," zegt hij, „we gaan hier even op de stoep zitten, tot je op adem bent gekomen."

Hij vat Kitty bij een hand.

Beiden zetten ze zich neer op de stoep.

Het geitje blijft voor hen staan.

Het is Kitty onmogelijk te spreken. Met z'n kopje vlak voor 't meisje staat 't geitje.

Kitty kijkt 't diertje in de ogen.

„O, wat zijn die mooi," denkt ze. „Zo mooi wel, nee mooier nog dan de ogen van haar zusje. En veel, veel groter."

Ze streelt 't diertje over de zachte haren.

De man is erg verwonderd, omdat Kitty niets zegt.

Hij moet toch weten, waarom het kind zo hard naar hem toegelopen is.

Dus vraagt hij: „Waarom ben je zo hard naar me

toe komen hollen, lief meisje?"

Kitty ademt diep. Gelukkig, nu kan ze weer praten.

„Is dit 't geitje uit 't sprookje?" vraagt ze dan. En om duidelijk te zijn, voegt ze er aan toe: „Het geitje uit 't sprookje, dat mijn Mamma verteld heeft."

De man begrijpt er nog niet veel van. Maar 't is een goede man en verstandig is hij ook. Hij lacht Kitty niet uit.

Hij vraagt: „Vind je 't geitje aardig?"

„Ja, heel aardig en het is zo lief. Laat 'm 's praten."

„Praten," herhaalt de man verbaasd, „een geitje kan toch niet praten."

„Jawel, hij is toch 't geitje uit 't sprookje?"

Nu begrijpt de man alles. Hij wil Kitty niet teleurstellen. Daarom antwoordt hij niet, dat 't diertje maar een gewone geit is.

Hij zegt: „'t Geitje is erg verkouden de laatste dagen. Nu mag het volstrekt niet praten, heeft de dokter gezegd. Ik breng het nu naar zijn stal. Het moet op dik, warm stro liggen en veel slapen. Maar praten mag het volstrekt niet."

„Dat 's jammer," zegt Kitty. „Heeft die lelijke wolf nog wel 's door 't ruitje van z'n stal gekeken?"

„O ja, nog een paar keer. Maar nu kan de wolf dat niet meer doen en 't geitje dus niet meer bang maken. Want... de wolf is dood."

„Gelukkig!" roept Kitty.

„Ja, 'k heb 'm doodgeschoten met m'n geweer."

„Dat 's lief van U," zegt Kitty.

Ze legt haar klein, blank handje op de grote, bruine hand van den man.

„Als 't geitje beter is, mag ie dan 's bij me komen?"

„Zeker," antwoordt de man, „'k breng 'm bij je. Maar dan moet je me eerst 's vertellen, waar je woont."

„Iepgracht 17," deelt Kitty mee.

„Ik zal 't onthouden," belooft de man.

Dan kijkt hij heel ernstig.

„Weet je wel, dat je nu ver van je huis bent, kleine meid? Je zult wel een half uur moeten lopen. En kun je de weg terug wel vinden?"

Van deze vragen schrikt Kitty.

„Waar ben 'k hier?" vraagt ze, niet weinig ongerust.

„Je bent bijna aan 't eind van de stad," vertelt de man haar.

Hij ziet, dat Kitty's gezicht eensklaps erg bedrukt staat. Daarom laat hij er haastig op volgen: „Maar dit is helemaal niet erg. Ik breng je naar huis en lopen hoef je niet eens. De vader van 't geitje zal je thuis brengen."

„De vader van dit geitje... Van 't sprookjesgeitje?"

„Juist, van 't sprookjesgeitje," herhaalt de man, die nu heel goed begrijpt, waarom Kitty zijn geitje zo noemt.

„Kan die vader ook praten?" wilde Kitty weten.

Deze vraag brengt de man in grote verlegenheid.

Daarom kucht hij enige keren, om tijd tot nadenken te hebben.

Als hij 't antwoord gevonden heeft, zegt hij: „Nee, die vader kan niet meer praten. Hij is al heel, heel oud."

„En weet die vader de weg?"

„Ik ga ook mee. De vader van 't geitje span ik voor 't wagentje. Daar mag jij in gaan zitten en dan word je naar huis gereden. Kom maar mee."

Ze staan op. De man geeft Kitty een hand. Het geitje volgt. Een paar minuten later zijn ze bij 't huis van den man gekomen. Het geitje wordt naar de stal gebracht. Uit het schuurtje trekt de man de kleine bokkewagen. Den groten bok wordt 't tuig omgedaan en hij wordt ingespannen. De man tilt Kitty op 't bankje en reikt haar de leidsels toe. Nu gaat 't stadwaarts. De man loopt naast 't dier.

Dit is een gebeurtenis voor Kitty!

Zijzelf mag mennen.

Koetsier is ze en passagier tegelijk.

Wat een grote bok is dat! En wat een horens! Hè, een bok te hebben en een wagen erbij! Dat zou nu toch wel 't mooiste op de wereld zijn.

En toen ze door de straten der stad reed, onze Kitty, was ze zo gelukkig en zo trots, verlangde ze zo vurig een bok te hebben en een wagentje, dat ze 't lieve sprookjesgeitje, dat nu met verkoudheid op 't stro lag in de donkere stal, helemaal was vergeten. Mooier nog

De man tilt Kitty op 't bankje en reikt haar de leidsels toe. Nu gaat 't stadwaarts.

(bladzijde 20)

dan Mamma's sprookje en 't sprookjesgeitje, vond ze haar eerste tochtje op de bokkewagen.

Ze naderden de Iepgracht.

Kitty's Moeder had al een paar keren het hoofd uit het open raam gebogen, naar Kitty uitgekeken. Ze vond wel, dat haar meisje wat lang wegbleef.

Maar, wat zag ze daar om de hoek te voorschijn komen? Vergiste ze zich? Zat daar Kitty niet op een wagentje, getrokken door een groten, witten bok? Nee, mevrouw Terlaat vergiste zich niet.

„Willy, Willy," riep ze tot de kleine, „kom 's gauw kijken. Daar komt je zusje aan, boven op een bokkewagen gezeten. En ze houdt zelf de teugels."

Moeder tilde de kleine op, zodat deze goed zien kon.

„Kit, Kit," schreeuwde de kleine meid, „van wie heb jij dat paard?"

Ook Moeder riep, zo hard ze kon, Kitty's naam, maar Kitty hoorde hen beiden niet. Strak de ogen op den bok gericht, hield ze de teugels vast.

De man had op de nummers der huizen gelet.

„We zijn er," zei hij, „maar nu weet ik je naam nog niet eens.

„Kitty Terlaat," zei het meisje.

Moeder kwam met Willy op de arm buiten. Ze vergat den man te groeten.

„Kitty, wat wordt jij deftig thuis gebracht," was 't eerste wat Moeder uitriep.

„Ook rijden op paardje," riep de kleine.

„Kom maar hier," zei de man.

Hij nam de kleine Wil van Moeder over en zette haar naast de grote zus op 't bankje.

„O, houd je toch goed vast, Willeke," waarschuwde Moeder.

„Wees maar niet bang, Mevrouw," stelde de man gerust, die zich naast de kleine plaatste en deze vasthield.

„Vooruit, Kees!"

Kees, zo heette de bok, trok aan.

„We komen dadelijk terug," zei de man.

Moeder oogde de passagiers na.

Hoe komt nu die Kitty op een bokkewagen verzeild, stelde Moeder zichzelf de vraag.

Hierop gaf de man het antwoord, toen hij met het gespan en de kinderen na enkele minuten was teruggekeerd.

Mevrouw Terlaat drong er op aan, dat de man mee naar boven zou gaan, om een kopje koffie te drinken. Maar de man kon wagen en bok niet alleen laten, zodat hij van Moeders uitnodiging geen gebruik maken kon.

Het afscheid van Kitty had nog heel wat voeten in de aarde. Ze wilde bok en wagen behouden.

„Waarom mag ik de bok niet hebben, Mamma? Dan kan 'k rijden en Willem mag altijd mee."

„Ja, Wim ook mee op paard," riep de kleine.

„Maar luister nou 's, Kitty," legde Moeder uit. „Je

begrijpt toch wel, dat dit niet gaat. De bok moet naar zijn kindje, dat ziek in de stal ligt."

Kitty zag, dat de man de leidsels ter hand nam en nu ze begreep, dat haar vurig verlangen niet bevredigd zou worden, begon ze luid en verdrietig te schreien en de kleine hield haar dadelijk gezelschap.

„Ik zal maar verdwijnen," zei de man met een knipoogje tegen Moeder.

De wagen reed terug en Moeder klom met twee luid huilende kinderen de trap op.

In de huiskamer nam ze Kitty op haar schoot.

„Luister nu 's goed naar Mamma, liefje," begon Moeder.

Maar stil en aandachtig luisteren is heel moeilijk voor een kind, dat zo'n groot verdriet heeft om 't gemis van een bok. Een bok en een wagentje! Er was immers niets begeerlijkers, vond Kitty, op de hele wereld.

De kleine Wil stond bij Mamma's schoot en omdat Kitty huilde, schreide ze dapper mee.

Het duurde geruime tijd voor Kitty inzag, dat het een dwaze wens van haar was den bok te willen bezitten.

„Die man heeft natuurlijk ook kindertjes," bracht Moeder haar oudste meisje aan het verstand, „die veel van 't dier houden en 't voor niets in de wereld missen willen. Wat zouden die kindertjes bedroefd zijn, als hun Vader den bok en 't wagentje hun had afgenomen."

Kitty droogde eindelijk haar traantjes.

Nu herinnerde zij zich pas, wat die lieve man haar beloofd had.

„Ik breng 't geitje bij je," had hij gezegd. Dus zou ze 't diertje, dat praten kon, nog eenmaal zien.

Dit vertelde ze aan Moeder, die zei: „Zie je nu wel, Kit, hoe dom het van je geweest is, zo verdrietig te wezen. Je moet erg dankbaar wezen en blij. Je hebt heerlijk gereden en 't geitje komt nog eens bij je terug."

„Zou de man gauw bij me komen, Mamma?"

„Dat moeten we maar geduldig afwachten," was Moeders antwoord.

„Mamma, hoe zou dat sprookjesgeitje uit 't grote bos toch bij die meneer zijn gekomen? Zou 't geitje van haar Moeder zijn weggelopen? En haar Vader ook? Wat zal de Moeder van 't geitje nu bedroefd zijn, Mamma."

Moeder dacht even na en antwoordde: „Maar, het is nog zo heel zeker niet, dat het geitje, dat je vanmorgen gezien hebt, het sprookjesgeitje is."

„En het kon praten. Dat heeft die meneer ook gezegd."

„Dit is nu allemaal wel waar, Kit, maar er zijn misschien nog wel andere geitjes, die praten kunnen. Het beste zal wezen, dat je dit aan meneer vraagt, als hij met het diertje op bezoek komt. Tot zolang moet je geduld hebben."

Toen Vader tegen half zes van de fabriek thuis kwam, vertelde Kitty hem natuurlijk dadelijk van het geitje en haar heerlijk tochtje op de bokkewagen.

„Dat is dan 'n prettige dag voor je geweest, Kit," zei Vader. „Ik hoop, dat die meneer maar gauw komt en ik dan ook thuis ben. Want ook ik ben erg verlangend, dat wonder-diertje te zien. Waar woont die meneer?"

Ja, dat wist Kitty ook niet zo precies. Wel wist ze Vader uit te duiden, welke straten ze doorgelopen had.

„Dan weet ik wel, waar die meneer woont," deelde Vader mee. Het is Hopman. Hij heeft veel paarden en rijtuigen, want hij is stalhouder."

„Misschien heeft ie 't kleine geitje en den groten bok wel uit 't bos weggehaald en in een wagen mee naar z'n huis gevoerd," meende Kit.

„Dat moet je 'm zelf maar vragen, als hij komt," ried Pappa zijn dochtertje aan. „Op deze vraag kan ik je geen antwoord geven."

„Misschien komt hij vanavond nog of morgen," hoopte Kit.

„Hoe kan dat nu, Kit," herinnerde Moeder, „je weet toch wel, dat 't geitje ziek is en in de stal blijven moet. Wacht maar geduldig af. Die meneer Hopman zal heus wel 's komen."

Toen de kinderen die avond te bed lagen, zei Vader tot Moeder: „Ik heb 'n kostelijk plannetje bedacht."

Vader wreef zich van vreugde de handen en vertelde

aan Moeder, welk plan in zijn hoofd was opgekomen. Toen keken ze elkaar aan en lachten. Welk plan Vader had gemaakt, wordt in het volgende hoofdstuk verteld.

HOOFDSTUK III.

Papa heeft weer een plan. De grappige buikspreker. Het pratende en zingende geitje.

Op de fabriek, waar Kitty's Vader tekenaar was, werkten heel veel mannen en jongens, wel honderd. Onder die jongens was er één, die de kunst van buikspreken verstond. Deze kunst had hij geleerd van zijn Vader, die de poppenkast vertoonde, goochelen kon en zo verrassend goed kon buikspreken, dat de grote mensen en kinderen, die een voorstelling bijwoonden, er verbaasd van waren, en hoogst voldaan naar huis terugkeerden.

Die jongen heete Huib Harberts. Hij was een leuke jongen, altijd opgeruimd en vriendelijk. Ieder op de fabriek mocht hem gaarne lijden. Hij was een goed werkman en bovendien ijverig. Onder zijn werk zou hij zelden een grapje uithalen. Maar als de werklieden, die ver van de fabriek woonden en dus tussen twaalf en één niet naar huis konden gaan, in het grote schaft-

lokaal hun boterham aten, haalde Huib wel eens een of andere grap uit.

Als ze daar zwijgend te eten zaten, klonk soms plotseling het luide en klagelijk „mauw, mauw" van een poes. De etende mannen en jongens keken dan onder de stoelen, banken en tafels om het dier te ontdekken, dat maar steeds luider en klagelijker van haar aanwezigheid kennis gaf. Maar geen kat viel te bespeuren. Huib had hen met zijn buikspreken natuurlijk in 't ootje genomen.

Op een middag kwam Kitty's Vader het schaftlokaal binnen en vroeg: „Wie van jullie heeft vanmorgen die tekeningen bij me gehaald?"

Onmiddellijk klonk het uit een der monden: „Koos de Bie, meneer."

„Waar is ie?"

„Hij is naar huis gegaan, omdat ie z'n boterhammen vergeten heeft."

„Als ie terug is, zeg 'm dan, dat ie dadelijk bij me moet komen."

„Ja, meneer."

Kwart voor één kwam Koos de Bie terug.

„Je moet bij meneer Terlaat komen," waarschuwde hem dadelijk een der mannen. „Meneer is hier geweest, 't is iets met die tekeningen, die je vanmorgen gehaald hebt."

De jongen stond verbaasd.

„Tekeningen, 'k weet van geen tekeningen," stamelde

de jongen.

„Ja, ik kan je er niets verder van vertellen," zei de man. „Meneer Terlaat kwam binnen en vroeg naar de jongen, die tekeningen bij hem had gehaald. En toen zei er een, dat jij dat gedaan hebt."

„Maar, wie heeft dat dan gezegd?" wilde Koos weten.

„Dat weet 'k ook niet," antwoordde de man, „er zitten er hier zoveel in schafttijd."

Huib had op korte afstand dit gesprek afgeluisterd. Hij grinnikte van genoegen, maar toen hij het bedrukte gezicht van Koos zag, liep hij ijlings het schaftlokaal uit en regelrecht naar de werkkamer van meneer Terlaat. Hij vergat zelfs te kloppen, zo'n haast bleek hij te hebben.

Hij viel met de deur in huis, vertelde haastig, dat hij voor de grap zo even de naam van Koos de Bie had genoemd, maar dat deze niets afwist van tekeningen. De heer Terlaat lachte, klopte Huib op de schouder en zei: „Huib, je bent 'n onverbeterlijke grappenmaker. Maar we houden wel van je grapjes. Ze zijn altijd heel onschuldig. Die tekeningen zijn terecht. Ik zelf heb me vergist. Zeg dat maar aan dien Koos de Bie."

Huib haastte zich de werkkamer uit. Het eerst moest hij naar Koos. Die stakker had hij erg in 't nauw gedreven. In de gang kwam hij hem tegen en hield hem staande.

„Koos, je hoeft niet naar meneer te gaan. 't Is al in orde."

Toen vertelde hij de grap, die hij had uitgehaald. Koos herademde. Dat was een pak van zijn hart. Want, ook al was hij onschuldig, 't was geen kleinigheid, om bij zo n hoge meneer te moeten komen.

„Je hebt dus weer buik-gesproken," onderstelde Koos de Bie.

„Natuurlijk," antwoordde Huib.

„Jô, leer mij die mooie kunst ook 's."

„Dat 's onmogelijk," was Huibs besliste antwoord. „Jou kan ik die kunst niet leren."

„Waarom niet?"

„Och jô, daar heb jij geen benen voor."

„Geen benen voor?" herhaalde Koos, die niet kon inzien wat iemands benen met buikspreken hebben uit te staan. „Wat hebben benen met buikspreken te maken?"

„Alles," antwoordde Huib. „Een buikspreker moet rechte en slanke benen hebben, zoals ik. Maar die stelten van jou zijn veel te kort en te dik."

Koos lachte, trok een appel uit zijn zak en reikte deze Huib toe.

Maar Huib weerde Koos' hand af. „Nee, jô, eet die zelf maar op."

„'k Heb er twee."

De gangdeur ging open. Meneer Terlaat verscheen.

„Van wie heb jij die appels gestolen?" werd Koos

eensklaps op boze toon toegeroepen.

De jongen stond plotseling te trillen op zijn benen, keek de heer Terlaat verbijsterd aan en antwoordde: „'k Heb die appels van m'n Moeder gekregen, meneer."

De heer Terlaat, die onmiddellijk begrepen had, wat die Huib weer had uitgehaald, lachte zich tranen. En Huib zelf? Wel, die schoot als een lenige kat gierend van pret het schaftlokaal in.

Koos, die begreep, dat hij weer voor 't lapje was gehouden, was beschaamd en bedremmeld en had een hoogrode kleur van verlegenheid.

„Nu heeft ie je er weer tussen," spotte de heer Terlaat. „En zo één onthaal je nog wel op 'n appel."

Op dit ogenblik gilde de fabrieksfluit. De dagtaak werd voortgezet.

Aan Huib en diens buikspreekkunst had Kitty's Vader de vorige avond gedacht, toen een plan in zijn hoofd was opgekomen.

Overmorgen zou het plan worden uitgevoerd. Dan was 't Zaterdag en 's middags lag de fabriek stil.

Als nu meneer Hopman voor 't plan was te winnen en Huib eveneens, zou Kitty een gezellig halfuurtje beleven. De kleine Willy ook wel, hoewel zij er waarschijnlijk nog niet zo heel veel van zou begrijpen.

Welk plan had Vader toch gemaakt? Het moest wel heel erg bijzonder wezen, want Moeder had er vrolijk om gelachen, toen ze 't vernam. En Vader zelf niet minder.

En nu is 't Zaterdagmiddag.

Moeder is met de kinderen in de huiskamer. Pappa is na de koffietafel onmiddellijk de deur uitgegaan.

Kitty zit ongeduldig op hem te wachten. Vader heeft beloofd, dat hij spoedig terug zal komen. Maar wachten duurt zo lang voor een kind, dat hoopt op de spoedige terugkeer van haar lieve Pappa.

Eindelijk, daar komt hij!

Kitty hoort voetstappen op de trap. Ze vliegt naar de gang.

„Pappa, Pappa!" juicht haar hoog stemmetje.

„Daar ben ik," zegt Pappa. „Wat heb ik hard gelopen, om maar weer gauw bij jullie te zijn."

Huppelend aan Vaders hand komt Kitty de huiskamer binnen. Moeder kijkt Vader met grote ogen aan. Vader knikt.

Nu glimlacht Moeder en zegt: „Ik ga gauw thee zetten."

„Willem niet thee hebben, niet," zegt de kleine Willy, die zichzelf veelal Willem noemt.

„Wat wil je dan hebben, kleintje?" vraagt Moeder.

„Limonaja," antwoordt Wil.

„Jullie krijgen limonaja," belooft Moeder, „omdat we vandaag feest vieren."

„Feest?" vraagt Kitty. „Waarom is er feest?"

„Omdat Pappa thuis is," antwoordt Moeder.

„O ja," zegt Kitty, „natuurlijk."

Dit zegt ze zo lief, dat Pappa haar knuffelt.

„Willem niet zoentjes had, niet," zegt de kleine en haar lipjes trillen.

„Dacht je, dat ik jou zou vergeten," roept Vader. En hij pakt ook de kleine Willy in zijn armen.

De thee is klaar. De ouders drinken thee. De kleintjes limonade.

Moeder neuriet zacht een liedje.

De grote, zwarte poes spint in de kamerhoek.

Waarom kijkt Vader toch telkens op zijn horloge?

„Tingeling," klinkt de bel in de gang.

Vader springt op.

„Ik zal wel open doen, Moeder," zegt hij.

„Zou 't geitje al beter zijn, Mamma?" vraagt Kitty, die stellig aan het zieke diertje denkt in de stal.

Voor Moeder een antwoord geven kan, springt Kitty op. Ze heeft een geluid gehoord, dat haar doet opschrikken. Het is de stem van een geitje.

„Mè... mè, bè-bè," klinkt het.

„Mamma, 't geitje, 't geitje!" juicht Kit.

En daar ineens in de open deur staat meneer Hopman, het kleine geitje op zijn armen. Achter hem staan Vader en een vreemde jongen. Maar de mensen ziet Kitty amper.

Ze ziet alleen het geitje, het sprookjesgeitje. Ze aait het diertje met beide handjes.

„Paard!" roept Willy.

„Dag meneer Hopman," groet Moeder.

De man zet het diertje op de vloer. Het geitje kijkt

verbaasd in 't rond. Alles is hier ook zo vreemd voor hem.

Hopman en Moeder geven elkaar de hand.

„Dit is Huib," zegt Vader, die voor den man en den jongen een stoel bij de tafel zet.

De kinderen staan bij het geitje, dat door vier handjes geliefkoosd wordt.

Moeder schenkt twee kopjes thee.

„Zoentie!" roept de kleine eensklaps en ze kust het diertje op de koude, natte neus.

Daar schrikt het geitje zo van, dat het met een kluchtige sprong in de verste kamerhoek is verdwenen.

„Je mag m'n geitje niet een zoentje geven," zegt Kitty bestraffend.

Ze haast zich naar de hoek. De kleine Wil blijft op een afstand staan. De grote mensen kijken afwachtend toe. Bijna alleen naar Kitty.

Wat zal deze doen? Wat zal ze zeggen? Huib is van zijn stoel opgestaan en heeft niet ver van het geitje op een andere stoel plaats genomen.

De grote mensen horen Kitty zacht spreken. Scherp luisteren ze toe.

„Geitje," vraagt Kitty, „ben jij 't geitje uit 't sprookje?"

Onmiddellijk antwoordt 't diertje: „Ja, dat ben ik. Ik ben het sprookjesgeitje uit het bos."

Van verbazing en schrik wijkt het meisje terug.

„Wat zegt paardje?" vraagt Willy.

Ze ziet alleen het geitje, het sprookjesgeitje. Ze aait het diertje met beide handjes.

(bladzijde 35)

„Jij mag niet praten," knort Kitty en keert op haar teentjes weer naar het geitje terug. Want ze wil het diertje nog meer vragen, nog veel meer.

„Ben je weer beter, geitje?"

Kitty ziet, dat 't beestje niet eens zijn bekje opent en toch hoort ze zijn duidelijk antwoord. Ze vindt dit heel zonderling.

„Ik ben weer helemaal beter," antwoordt het sikje op Kitty's laatste vraag. „Ik ben erg verkouden geweest en mocht niet praten. Maar nu gaat 't weer goed met me."

„Is die grote bok jouw Pappa?"

„Ja, dat is mijn Pappa."

„En waar is je Mamma?"

„Die is nog in het bos. Ze past op m'n kleine zusje. Ze is pas een week oud."

„O, en blijf je nu altijd bij me?"

„Nee, dat kan niet. Waar moet ik dan slapen?"

„In mijn bedje. M'n bedje is groot en diep. Je kunt er niet uitvallen."

„Dat gaat niet. Geitjes moeten in een stal slapen op stro."

„Waarom moet dit?"

„Daarom."

„Oh!"

„Maar je blijft vandaag toch bij me? We gaan spelen. Mag Willem dan ook meedoen?"

„Wie is Willem?"

„Die kleine daar."

„Zeker, mag Willem ook meespelen. Kom's bij 't geitje, Willem."

„Dag Willem."

„Dag paartie."

„Dommerd," zegt Kitty, „'t is geen paarqje, maar een geitje."

„O?" zegt Wil.

„Hou je veel van 't geitje?" vraagt 't diertje nu aan de kleine.

„Ja, lief paartie."

„Hè, nu zegt ze 't weer verkeerd," roept Kit ongeduldig.

„Dat is niets," troost het sprookjes-diertje. „Willem is ook nog zo klein. Aai jij 't geitje maar."

Dit doet Willy en 't geitje zegt tevreden: „Dat is aardig van je."

Dan doet het diertje een vraag: „Kun je niet 'n versje voor me zingen?"

Kitty denkt na.

„Ik ken wel 'n versje van 'n geitje."

„O, dat vind ik aardig. Zing 't 's voor me."

Nu zingt Kitty. Het laatste woord van iedere regel zingt Willy mee.

Geiteke, wat blaat je toch
Zucht je toch, klaag je toch
Geiteke wat klaag je toch

Zucht je toch zo droef
'k Wil in zo'n donkere stal niet zijn
Ik houd van lucht en zonneschijn
Daarom mek-mek-mek
Blaat ik hier zo droef.

„Prachtig, prachtig!" roept het diertje uit. „En nu zal ik eens 'n versje voor jullie zingen. Luister maar!"
En 't geitje zingt:

Twee lieve kindertjes bij elkaar
Twee lieve, kleine zusjes
Wanneer ze bij elkander zijn
Dan spelen ze heel knusjes.

„Is dat niet waar?" vraagt het diertje dan en het is natuurlijk zeer verwonderd, dat het geen antwoord krijgt.

Integendeel, Kitty zegt niets, maar loopt de kamer uit. Allen kijken haar verbaasd na. Ook het geitje, dat zijn kopje omwendt.

Maar Kit is spoedig terug. Ze heeft iets lekkers voor het sprookjesgeitje meegebracht. Kitty weet uit Mamma's sprookje, dat het diertje veel van slablaadjes houdt. Ze heeft gezien, dat haar Mamma die morgen sla van den groenteboer heeft genomen. In beide handen houdt ze een krop. Twee kroppen dus. Ze zijn vrij klein, maar zullen wel lekker zijn. Beide plantjes

werpt ze voor het diertje neer.

„Eet maar lekker op," zegt ze.

Meneer Hopman springt van zijn stoel op en roept: „Nee, dat gaat niet, Kitty!"

Maar Moeder zegt: „Och laat maar. Het sprookjesgeitje mag wel onthaald worden. Het heeft zo lief en zo veel gesproken voor Kitty en de kleine. Nu mag het wel 's lekker eten ook."

Dan wendt ze zich tot Kitty en zegt: „Nu moet je 't geitje met rust laten. Het diertje is erg moe van zoveel praten. En 't is pas verkouden geweest. Het heeft zeker ook wel pijn in z'n keël gehad."

Blijkbaar heeft het dier Moeders woorden heel goed verstaan, want het antwoordt dadelijk: „O, ik heb zo heel erge pijn gehad en nu doet m'n keel me weer zeer."

„Hoor je 't wel, Kit," zegt Moeder. „Kom nu maar weer bij de tafel zitten en laat het diertje met rust."

Gehoorzaam zet Kitty zich weer op haar stoel. Maar haar ogen wenden zich niet van het wonderdiertje af. Ze vindt het alleen maar zo jammer, dat het sprookjesdiertje niet bij haar kan blijven.

„Komt U weer gauw met 't geitje terug?" vraagt ze aan den heer Hopman.

Kitty's Moeder geeft het antwoord.

„Dat kan niet, Kit. Morgen gaat 't geitje weer naar z'n Moeder in 't bos terug. Moeder verlangt zo heel erg naar 't geitje. Zie eens, hoe lekker het gesmuld heeft.

Die twee kleine slakropjes heeft het al opgegeten."

Hopman stond op.

„Ziezo, Huib," zei hij, „wij gaan terug naar huis. Het geitje mag niet te lang opblijven. Het zal wel moe zijn en naar de stal verlangen."

Hij en Huib gaven Vader en Moeder een hand, ook de kinderen, Hopman nam het geitje weer op zijn arm en de terugtocht werd aanvaard.

„Dat heb je flink gedaan," zei Vader tot Huib, toen de gangdeur achter hen dicht was.

De heer Terlaat drukte Huib iets in de hand.

„Voor je spaarpot," zei Kitty's Vader.

„Dank U wel, meneer."

„Mè," riep de geit.

Toen Vader in de huiskamer was teruggekeerd, zei hij tot Kitty: „En hoe vond je 't sprookjes-geitje?"

„Snoezig!" riep Kitty.

„Ja, snoessie," zei de kleine haar grote zusje na.

Even tingelde de bel.

„Alweer bezoek," zei Vader.

Hij liep naar de deur. De kinderen volgden hem.

„Wie is daar?" riep Vader.

„Mè, mè," klonk het uit de diepte.

„Hoor, 't is 't geitje," zei Vader. „Wat is er geitje?"

„Ik wil de kinderen nog goedendag zeggen," riep het diertje.

„Dat is erg lief," prees Pappa.

„Dag, kindertjes! Dag, lieve Kitty! Dag, lieve Willy!"

„Dag! Dag!" riepen de meisjes terug.

Toen klonk het wel vijf keer achter elkaar heel klagelijk: „Mè, mè."

„Hoor," waarschuwde Pappa, „het geitje schreit. Het is bedroefd, omdat het jullie niet meer zal zien."

„Zo'n lieve stakker," klaagde Kitty.

Toen viel de deur dicht. Vader en de kinderen gingen terug naar de huiskamer.

Nog even bleef Kitty thuis en vroeg toen: „Mag ik naar Truusje, Mamma?"

„Zeker kindje."

Kitty liep heen.

Ze ging naar haar vriendinnetje, Truusje Poort, om aan deze te vertellen van het bezoek, dat haar gebracht was door het wonderlijke

Sprookjes-geitje.

HOOFDSTUK IV.

Waarom de poes erg op Kitty gesteld is. Een middag met een droevig einde.

Van alle huisgenoten hield de poes het meest van Kitty. Ze was ook wel gehecht aan Vader, Moeder en Willy, maar op Kit was ze al zeer bizonder gesteld. Dit kwam misschien wel hierdoor, dat Kitty haar mee naar huis had genomen, toen het diertje in een stromende regen klagelijk te miauwen zat achter een vuilnisemmer, die op een stoep stond.

Kitty had een boodschap bij den slager op de hoek gedaan.

„Loop maar hard," had Moeder gezegd, „want ik ben bang, dat de regenbui direct losbreekt."

En wat Moeder voorspeld had, gebeurde.

De slager had het stukje vlees juist voor Kitty ingepakt, toen de bui losbrak. In stromen viel het water op de aarde. Het leek wel een zee van regen. Kit liep wat ze lopen kon.

Niet zo heel ver van haar huis, hoorde ze 't miauwen van een poes. Achter een emmer, die op den vuilnisman wachtte, zat een poesje. Een gitzwart diertje. Een grappig, wit plekje op het snuitje.

„Wat een lief diertje," dacht Kit.

En daar zat nu die stakker ineengedoken achter die vieze emmer. En klaagde maar: „Miauw, miauw." Net een klein kindje, dat om hulp schreit.

Kit bedacht zich geen ogenblik. Ze nam het diertje op de arm en bracht het in de huiskamer.

„Wat een snoesje, hè Mamma?"

Mevrouw Terlaat was dit met Kitty eens. Het was inderdaad een mooi diertje.

„Ik mag het wel houden, hè Mamma?"

„Een poesje in huis zou ik zelf ook wel aardig vinden," was Moeders antwoord. „Maar, misschien wordt ze wel teruggehaald door de mensen, van wie ze is weggelopen."

Dit geschiedde niet. Niemand kwam om het diertje vragen! Dus bleef het in Kitty's huis.

Het eerste, wat Kitty deed, toen het druipnatte diertje op de vloer stond, was het afdrogen met een schone doek. Dit deed poesje goed. Aan water heeft een poes een vreeselijke hekel.

„Nu melk, hè poesje?" vroeg Kitty. „En ook een..."

Maar nu moest ze eerst Mamma eens in de ogen kijken.

„Mag dat, Mamma, een klein stukje vlees?"

Moeder glimlachte, gaf een goedkeurend knikje en sneed een heel klein stukje van het vlees af. Dat hield Kit op haar open handje. Even snuffelde de poes eraan en toen hapte ze het op.

Hè, dat vond ze lekker, en toen ze ook nog een schoteltje met wat melk had opgesnoept, begreep het diertje, dat ze in luilekkerland was aangekomen. Of het nu kwam, omdat Kit haar gered had uit die regenzee, of omdat Kitty haar het eerst had onthaald op vlees en melk, kon de poes niet vertellen, maar zeker is het, dat ze het meest gesteld bleef op Kit.

Toen deze haar Vader tegen half zes op de trap hoorde, liep ze hem, met poes op de arm, tegemoet.

„Kijk 's Pappa, wat 'n snoesje van een poesje ik heb."

Vader keek.

„Dat is inderdaad 'n snoeze-poes," prees Vader het diertje en vroeg natuurlijk het eerst, hoe Kitty aan het diertje gekomen was.

Toen Vader dit vernomen had, zei hij: „Het is nu maar te hopen, dat ze niet teruggehaald wordt. Zo'n mooi, jong poesje in huis vind ik ook wel aardig."

Maar een poesje moet toch een naam hebben?

„Hoe zullen we haar noemen?" vroeg Moeder het eerst.

„Moortje," vond Kit.

„Wel 'n goede naam," meende Moeder, „maar een Moor is helemaal zwart en poesje heeft een wit snuitje."

Ze zaten nu naar een naam te raden. Pappa, Mamma en Kit.

„Kom kleintje," zei Vader tot Willy, „jij moet ook denken. Verzin 's een mooie naam voor het poesje."

Die kleine Willy behoefde niet lang na te denken. Dadelijk had ze een goede naam bedacht. Die riep ze dan ook maar dadelijk hardop uit:

„Vuilnisemmer!"

„Wat leuk, wat leuk," zei Moeder, „ze heeft onthouden, dat Kit vertelde, dat ze 't diertje achter een vuilnisemmer gevonden heeft."'

En Moeder knuffelde de kleine.

Allerlei namen werden bedacht, maar Kit was er niet tevreden mee. Ze wilde een bijzondere naam voor haar poesje hebben. Een naam, zoals niet één poes op de wereld heeft.

„Die zullen we moeilijk vinden," meende Moeder.

Maar deze vergiste zich.

Vader vond een naam. Een passende naam nog wel. Hij zei: „Luister eens naar me. Kit heeft het poesje gered uit die stromende regen. We zullen het diertje Regina noemen."

Dat was goed bedacht door Vader.

„Regina, omdat ze gevonden was in de regen."

Mooier en gepaster naam viel er niet te bedenken. Het zwarte poesje met het grappige, witte snuitje was nu gedoopt: „Regina", heette ze.

„Niet vuilnisemmer," plaagde Kitty haar zusje wel eens.

Regina was lief voor alle huisgenoten. Behalve voor de muizen, maar deze horen dan ook niet tot de familie.

„'k Ben blij, dat we Regina hebben," zei Moeder dikwijls. „Ik hoor of zie geen muis meer."

Bizonder bleef poes op Kitty gesteld. Als het dier haar op de trap hoorde komen, vloog het naar de deur. Als Kitty de kamer binnenkwam, en zich bukte, sprong Regina op haar schouder. Dan aaide ze haar kopje over Kitty's blonde haren en spon tevreden.

Alles, wat Kitty met haar deed, vond Regina goed. Deze liet zich aankleden als een pop en liep aan een mooi gekleurd lint mee de straat op, als het meisje een boodschap deed of zo maar wat wandelde.

Ja, als poes de kans gunstig wist, sprong ze 's avonds laat in het bedje van 't vriendinnetje en bleef hier de hele nacht liggen. Ze verroerde zich niet, want ze wist heel goed, dat Kitty's Moeder haar weg zou nemen, als ze haar hoorde. Muisstil lag ze, haar kopje naar Kitty gekeerd.

Maar, wat deed de slimmerd?

Als ze 's morgens Moeder hoorde, wipte ze gauw het traliebed uit, sloop voetje na voetje naar de huiskamer en kroop in haar mandje. Hier bleef ze dan liggen en keek met half toegeknepen loeroogjes naar Moeder.

„Dag poesje, heb je lief de hele nacht in je mandje geslapen?"

„Miauw, miauw," was 't antwoord.

Dit betekende stellig: „Ja, mevrouw, ja."

Zo'n kleine, schelmse deugniet!

Het was op een middag in de winter. Gonnie, het dagmeisje, was uitgegaan om een boodschap te doen. Ze had verzuimd de buitendeur dicht te trekken.

Poes liep op de gang. Ze wilde naar binnen, maar de kamerdeur was dicht. Ze krabde er langs met haar nagels: kras-kras. Ze miauwde.

Maar binnen hoorden ze Regina niet, want Opa en Oma waren er en die speelden met de kinderen en zongen liedjes. Heel oude liedjes, die de kinderen nog nooit gehoord hadden. En waarnaar ze dus graag luisterden. Vooral Kitty, die de versjes beter begreep dan de kleine Wil.

Regina verveelde zich tenslotte op die lege gang. Ze liep de trappen af. Ze zag dat de buitendeur openstond. In geen tijd was ze buiten geweest. Kitty had haar de laatste dagen niet meegenomen. Zeker, omdat het zo koud was. Even moest ze toch eens in de straat kijken.

Op de stoep bleef ze staan en tuurde naar links en naar rechts. Toch wel leuk zo alleen eens te kunnen rondkijken, zonder aan een bandje te moeten meetippelen.

Ze liep al verder... al verder...

Tot de schrik haar plotseling rillen deed.

Een grote hond kwam woedend blaffend op haar

af. Als ze terug zou lopen naar de deur, zou ze haar vijand precies in zijn grote, grimmige bek lopen. Dat deed ze dus niet. Hoe kon ze zich redden? De eerste boom in op de hoek van de gracht. Daar zou ze veilig wezen.

Poes klauterde naar boven.

Aan de voet van de boom blafte de hond kwaadaardig en nijdig sprong hij op tegen de harde schors. Gelukkig voor Regina, dat zo'n hond niet klimmen kan. In de boom zat ze veilig.

Veilig? Ja, wel voor de hond, maar niet voor straatjongens, die door de blaffende hond opmerkzaam waren gemaakt, dat er iets gaande was. Ze tuurden naar boven en ontdekten de arme, bevende vluchteling.

„Een kat, jô, die moeten we eruit meppen!" riep aanvurend en ophitsend een der jongens.

Keitjes en steentjes waren gauw gevonden.

En hiermee werd de arme poes bekogeld.

„Miauw, miauw!" klaagde ze en kroop al hoger, al hoger. Ze wilde boven het bereik zijn van de steenworpen. Maar het aantal jongens vermeerderde met de minuut en die geworpen stenen der jongens konden de arme Regina wel bereiken.

Pijnlijk werd ze telkens getroffen. Maar hoger nog klom ze, tot ze het uiterste takje bereikt had. Ze schuifelde er over heen, heel voorzichtig. Het takje was dun, het boog door... het brak af...

Regina viel!

Ze viel in de gracht diep beneden haar.

Wel had Kitty het gejoel der jongens op de gracht gehoord, maar ze wist immers niet, dat dit iets met haar lieve Regina te maken had. De oude liedjes, welke Opa en Oma zongen, waren zo mooi en de lekkernijen, die de grootouders hadden meegebracht, smaakten zo heerlijk, dat ze niet aan Regina dacht en deze dan ook niet miste.

Het arme poesje spartelde in het koude water der gracht. Wel kon ze zich drijvende houden, doch ze durfde niet naar de kant, uit vrees voor de joelende jongens, die hier waren. Afgemat en bloedend uit haar oortjes werkte ze zich al verder en verder van de oever.

Traag kwam een grote aak aandrijven.

Een der mannen van het vaartuig zag het zielig spartelende dier. Hij wist het te grijpen en nam het op zijn handen.

„De stakker," zei de man meewarig.

De aak werd naar de oever geboomd.

De jongens namen lafhartig de vlucht, uit vrees voor de drie mannen, waarvan twee dreigend hun vuisten hieven.

Nu was het weer stil op de oever.

De man klom met de poes op de wal.

„Weet U ook, van wie dit poesje is, juffrouw?" vroeg hij aan een dame, die juist voorbijkwam.

Die dame was Truusje's Moeder. Wat schrok deze, toen ze 't diertje zag.

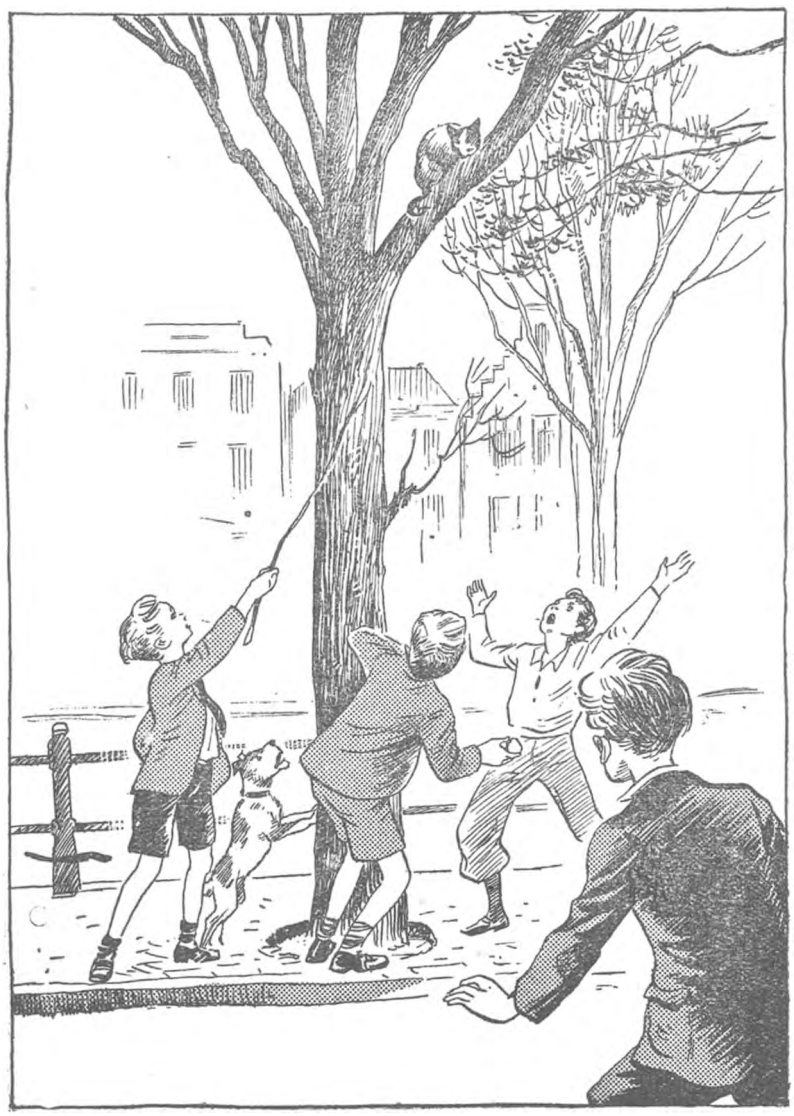

Poes klauterde naar boven. Aan de voet van de boom blafte de hond kwaadaardig...

(bladzijde 51)

„O," riep ze, „'t is Regina, het poesje van Kitty."

„Daar hoort ze thuis," legde mevrouw den man uit en ze wees met een vinger naar het bovenhuis op de hoek. „Terlaat staat op de deur."

De man belde aan.

Gonnie trok open.

„Hoort deze poes hier?" riep een zware stem van beneden.

„'k Zal 's zien," was Gonnie's antwoord.

Ze riep: „Regina, Regina." Maar poes kwam niet.

Ze riep naar binnen: „Waar is Regina, mevrouw?"

Een ieder schrok van Gonnie's vraag. Waarom vroeg ze onverwachts naar Regina? In een ommezien was Kitty door de kamer gerend, slechts deze ene naam roepende: „Regina, Regina!"

Geen vrolijk miauw liet zich horen.

Nu vertelde Gonnie van den man aan de deur en wat deze gevraagd had. Moeder ijlde de trappen af. Ze kwam bij den man.

Ze zag Regina, die bibberend en bloedend op de twee grote handen lag.

„Hij lag in 't water, mevrouw, de stakker," zei de man. „'k Heb 'm eruit gehaald. Jongens op de kant hebben 'm zeker 't water ingedreven. Wat wordt U bleek, mevrouw, ga maar gauw naar boven."

Moeder volbracht met de uiterste krachtsinspanning de zware tocht.

Arme Regina!

En o, die arme Kitty!

Wat moest Moeder toch doen? Wat moest ze zeggen?

Voor de deur, welke naar de kamer leidde, bleef ze staan. Ze durfde niet naar binnen, waar onafgebroken Kitty's angstige stemmetje die ene naam „Regina, Regina" riep.

De gangdeur vloog open.

En ineens stond Kitty voor haar Moeder.

„Regina, Regina!" riep het meisje en rukte overgelukkig nog haar lief diertje uit Moeders handen.

Ze nam het op haar arm. Ze voelde het trillen en beven van het zachte, kleine lichaam... Ze zag bloed...

„Mamma, Mamma!" kreet ze.

„O stil maar, o stil maar, m'n lieve kind," wou Moeder troosten en sussen.

„Regina, Regina! Snoeze-poesje van Kitty..."

Regina hoorde de lieve stem niet meer.

Regina was dood.

Het eerste, grote verdriet was in Kitty's leven gekomen.

HOOFDSTUK V.

Kitty heeft geen vriendinnetje meer en Willy kan niet spelen. Voor Kit begint een tweede leven.

De eerste dagen vermeden Vader en Moeder over Regina, het dode poesje, te spreken. Ze zagen heel goed, dat Kitty niet aan haar lief vriendinnetje en speelmakkertje herinnerd behoefde te worden.

Ze kon zo vreemd stil zijn. Dan keek ze naar de kleertjes, waarin ze Regina zo heel dikwijls gestoken had of hield die op haar handjes en keek er naar met een peinzend gezichtje.

„Het beste zal wezen, dat we Kit 'n ander poesje geven," meende Moeder en daar Vader dit met Moeder eens was, werd besloten, een tweede Regina op te sporen.

Op een middag kwam Vader met een katje binnen. Een jong, lief, speels diertje. Het was zwart als Regina, doch zonder dat grappige, witte snuitje. Ze noemden het dadelijk Moortje.

Kit schonk maar weinig aandacht aan de nieuwe huisgenoot.

„Vind je 't geen snoezig beestje, Kit?" vroeg Moeder.

„O ja," was Kitty's antwoord, „en hij is voor Willem."

„Voor Willem?" herhaalde Moeder.

„Ja, dit poesje is voor Willem."

„Waarom?" vroeg Moeder, alsof ze er niets van begreep.

„Ik heb Regina gehad," was Kitty's antwoord. „Moortje is voor de kleine."

Ze zocht de poesen-kleertjes bijeen en bracht deze aan haar zusje.

„Ze kan Regina maar niet vergeten," fluisterde Moeder.

„Nee," gaf Vader toe, „maar de tijd heelt haar verdriet wel. Ook met Moortje wordt ze weer goede vriendjes."

Vaders voorspelling kwam uit. Na enkele dagen speelde ook Kitty met het nieuwe poesje, maar toch dacht ze nog wel heel dikwijls aan haar eerste speelkameraadje. Vaak gebeurde het, dat ze het poesje, in plaats van Moortje, de naam Regina gaf. Daar schrok ze dan van en verbeterde haastig: „Moortje, bedoel ik."

„Is dat niet gek, Mamma?" vroeg ze op een dag, „nu heb ik al twee lieve diertjes gehad: het geitje en Regina, maar ze zijn allebei maar kort bij me gebleven."

Moeder zei maar niets. Met een grapje of een koekje bracht ze dan Kitty op een andere gedachte.

De zomer was heengegaan. De herfst was gekomen. De bladeren der iepen langs de gracht werden geel en bruin en als de herfststormen de takken schudden, vielen de bladeren af.

Nu de winter er was, stonden die mooie zomerbomen daar naakt en kaal. Als 't regende, drupten de droppels van de takken op 't water der gracht en op de wal. Dan was 't net of de bomen schreiden, omdat ze verdriet hadden. Kitty zag dit heel goed, als ze voor het raam stond.

„Mamma, de bomen schreien, ziet U dat wel? Hebben ze verdriet, Mammie, die bomen?"

„Ja, m'n kind," antwoordde Moeder. „Ze schreien, omdat ze hun blaadjes niet meer hebben. Die missen ze zo."

„Net als ik Regina en 't sprookjes-geitje mis," hè Mamma? En Truusje ook."

„Ja, m'n liefje."

Truusje Poort was al weken geleden met haar ouders naar een andere stad verhuisd. Truusje, die even oud was als Kitty, kon nog niet schrijven. Dus hoorde Kitty niets meer van haar vriendinnetje.

Een enkele maal ging Kitty nog wel naar het plein. Maar een echt vriendinnetje kon ze hier maar niet vinden. Ze mocht wel eens meespelen, maar meestal zeiden de kinderen, dat ze haar niet konden gebruiken.

Dan droop het meisje opnieuw teleurgesteld af en zocht haar huis weer op.

De tiende December was Kitty jarig geweest. Vier jaar was ze geworden.

„Je bent al 'n echt meisje nu," zei Moeder op de verjaardag tegen haar.

„En Willem dan, Mamma?"

Moeder keek de kleine glimlachend aan en antwoordde: „Zij is eigenlijk nog 'n baby."

Nu begreep Kit ineens, waardoor in de regel een spelletje met de kleine niet vlotten wilde. Als Kit iets nieuws bedacht had, bleek het meestal, dat Willy van het spelletje niets begreep Of te onhandig was, het met Kit te spelen.

„Ze blijft maar klein," zuchtte Kit dan en ging mistroostig op een stoel zitten.

Telkens probeerde ze het weer, maar ieder nieuw spelletje mislukte tot verdriet en ergernis van de grote zus.

„Zullen we Opa en Oma wezen?" vroeg Kit op een morgen, dat ze samen in de huiskamer waren.

„Goed," antwoordde de kleine.

Kitty legde uit: „We gaan bloemen kopen voor Mamma. Die is jarig vandaag."

„Niet!" riep Willy. „Mamma niet jarig is, niet."

„Och kind!" riep Kit ongeduldig. „Dat spelen we toch maar."

„O," zei 't kleintje.

„Kijk," legde Kit verder uit, „op dat tafeltje staan bloemen. Dat tafeltje is de winkel. Die bloemen gaan we kopen voor Mamma."

„Dat zijn roosjes op de heide," zei de kleine en begon te zingen:

Knaapje zag een roosje staan
Roosje op de heide.

Dat versje had Moeder de meisjes geleerd.

„O kind, doe niet zo dom," bromde Kitty ontstemd. „Dat zijn geen roosjes op de heide, maar bloemen in een vaasje. En zeg nou maar niks meer. En zing ook niet. In een winkel ga je toch niet zingen."

„Waarom niet zingen, niet?" wilde de kleine weten.

„Kind, je kunt niet spelen," besliste Kitty, die wrevelig Opa's arm losliet en haar pop voor de dag haalde.

Met deze op haar schoot ging ze op een stoel voor het raam zitten.

„Boe-oe, chie!" blies de wind om de hoek van het huis. Het grachtwater spoelde krullend voort en de kale kruinen der bomen zwiepten heen en weer.

Voor het andere raam stond de kleine.

Geen der twee sprak een woord. Het was dus doodstil in de kamer.

Moeder kwam eens kijken.

„Waarom spelen jullie toch niet?" vroeg ze.

„Och, die kleine kan niet spelen," vertelde Kit. „Ze begrijpt niks."

Moeder schudde het hoofd.

„We moeten er toch iets op verzinnen," dacht ze. „Kit is inderdaad te groot en te wijs geworden om steeds met de kleine te spelen."

Ze zou er die avond nog met Pappa over spreken.

„Als we Kit eens naar een kleuter-school deden," was Vaders voorstel.

„Dat is misschien de oplossing," meende ook Moeder.

Ze besloot, er de volgende morgen met Kitty over te spreken.

Het toeval was Moeder gunstig.

Kit stond voor het raam. Ze zag drie kinderen, twee meisjes en een jongen, die, een tas in de hand, parmantig over de Iepgracht stapten. Kitty wist 't wel: Die gingen naar school, naar de juffrouw.

Toen kwam ineens een groot verlangen in haar op om naar school te mogen gaan. Naar de juffrouw en de kindertjes.

„Mammie, waarom mag ik niet naar school?"

„Wou je dat zo graag, Kit?"

„Ja, net als die kindertjes daar!"

De oplossing was gevonden.

Die middag stapte Moeder met Kitty naar de kleuterschool in de buurt.

Tot Kitty's grote vreugde zei de juffrouw, dat Kitty reeds de volgende dag komen mocht.

Op de terugweg kocht Moeder een schooltas. Kit stapte naast Moeder naar huis. Ze was trots en stapte parmantig. Nu wist ze volkomen zeker, dat ze groot was geworden. En dat Willem nog klein was, erg klein.

„Kijk 's, Willem," riep ze, toen ze de huiskamer binnenkwam. „'k Heb 'n tas, morgen ga 'k naar school."

„Willem ook 'n tas!" riep de kleine.

„Als je zo groot bent als ik," zei Kitty.

Willy trok een lip.

„Stil maar,"' troostte het oudste zusje. „Ik heb wat voor je."

Ze sleepte al haar speelgoed naar een kamerhoek.

Toen trok ze de kleine aan een handje mee en zei: „Kijk, al dat speelgoed is nu voor jou. Ik ben nu groot en ga leren. Spelen doet Kit niet meer."

„Allemaal voor Willem!" juichte de kleine en zij ging languit boven op al dat moois liggen, alsof ze bang was, dat het haar weer afgenomen zou worden.

De volgende morgen stapte Kit, voor de eerste keer met Moeder, naar school. De hele dag was ze niet thuis. Nog nooit was dat gebeurd.

Een tweede leven was voor Kitty begonnen.

HOOFDSTUK VI.

Een welkomstliedje en een grappig ventje, dat Engels spreekt.

Mevrouw van Hoogwoude was een schatrijke dame. Ze woonde in een mooi huis, niet ver van het plein, waarop Kitty wel eens gespeeld had. In de hele buurt stond ze bekend als een vrouw, die veel goed deed. Ze hielp en steunde armen en ongelukkigen. In haar liefdewerk werd ze trouw terzijde gestaan door haar enige dochter Hermina. Deze was twintig jaar oud.

Beiden hielden veel van kinderen.

„Moeder," zei Hermina op een dag, „ik zou graag verpleegster willen worden in een kinder-ziekenhuis. Ik zou 't zo heerlijk vinden, goed te kunnen doen aan die arme kleintjes.

Mevrouw van Hoogwoude dacht over Hermina's wens een ogenblik na. Toen antwoordde ze: „Ik weet er wat op, Hermina. Wat zou je er van denken, als we een klein schooltje stichtten. Een schooltje voor kleuters van vier tot zes jaar. De hele dag hebben we

dan kindertjes om ons heen, aan wie we goed kunnen doen."

De dochter juichte dit plan van ganser harte toe.

Niet ver van hun woning op een open ruimte werd een schooltje gebouwd van twee lokalen. Een overdekte speelplaats werd er aan toegevoegd, zodat de kinderen ook bij ongunstig weer in de frisse lucht spelen konden. De school bood ruimte voor veertig kinderen. Ieder lokaal kon een twintigtal herbergen.

Toen dus besloten was, dat Kitty naar een kleuterschool zou gaan, viel de keus onmiddellijk op de school van Mevrouw van Hoogwoude.

„Het lieve schooltje," noemden de mensen uit de omgeving de inrichting.

„U treft het bizonder," had Mevrouw gezegd, toen Moeder en Kitty 's morgens zich op school aanmeldden. „Er is toevallig een plaats vrijgekomen door het vertrek van een der kleuters."

Wat waren Moeder en Kitty blij! De laatste was in de wolken.

Gewapend met haar tas, waarin de boterhammen gepakt waren, stapte Kit die eerste morgen trots naar school. Nu begreep ze pas, dat ze groot was geworden. Nog wel niet helemaal „echt groot". Dat zou ze morgen zijn, als ze alleen naar de school mocht gaan, zoals Moeder haar had beloofd.

Moeder trok aan de schoolbel.

Een meisje van een jaar of veertien deed open.

„Hier ben ik met de nieuwe leerling," zei Moeder.

Het meisje bleek dit reeds te begrijpen.

„Komt U maar mee," zei ze.

Ze bracht Moeder en Kitty in de spreekkamer van Mevrouw van Hoogwoude. Hier was ook Hermina. Met een opgewekt: „Daar hebben we Kitty," werd het meisje verwelkomd.

„Kom maar 's met me mee," zei de juffrouw.

Ze vatte Kitty's hand en nam haar mee de gang in.

Moeder had nog 't een en ander met Mevrouw te bespreken.

De juffrouw opende de tweede deur in de gang. Kitty keek haar ogen uit, toen ze in het lokaal was. Allemaal lage tafeltjes; aan ieder tafeltje een stoeltje; bloemen in de vensterbanken. Aan de wanden mooie platen. Net een grote, gezellige huiskamer. In de grote, open kast lag allerlei speelgoed en stonden veel boeken. Tegen de muur waren enkele fonteintjes.

De juffrouw wees Kitty een tafeltje aan. Op de bovenzijde was met een punaise een wit papiertje geprikt. Hierop stond met inkt een poes getekend. Een zwarte poes met een wit snuitje. Daar schrok Kitty van, want ze werd aan Regina herinnerd.

„Nu behoef je nooit aan een verkeerd tafeltje plaats te nemen," legde juffrouw Hermina uit. „Het tafeltje met de poes er op is het jouwe. En nu zal ik je je kapstok in de gang aanwijzen. Kom maar."

Kitty zag, dat ook boven de zwarte haak, waaraan

ze haar kleren moest hangen, dezelfde poes was getekend. Verrassend vond ze dit en ze dacht: „Zou de juffrouw weten, dat ik 'n poesje gehad heb?" Later zou ze haar er eens naar vragen.

„Nu gaan we naar de kindertjes op de speelplaats," zei de juffrouw. „Ik heb ze verteld, dat jij om tien uur komen zou. Ze zullen wel blij wezen je te zien."

Ze kwamen op de speelplaats. Hier speelden en lachten de kinderen. Een juffrouw hield toezicht.

Juffrouw Hermina klapte in haar handen. Ineens waren de kinderen stil. Toen gebeurde er iets zonderlings.

Alle kinderen stelden zich op in een wijde kring, de gezichtjes naar de juffrouw en Kitty gekeerd. Juffrouw Hermina hief haar hand op. Toen begonnen al die kinderen te zingen. Ze zongen een welkomstlied voor de nieuwe leerlinge. Een welkomstlied voor Kitty.

Dit liedje zongen ze:

Er was een leeg stoeltje in ons lokaal
Nu is er een meisje gekomen,
Dat heeft van die stoel en het tafeltje
Met blijdschap bezit genomen.

Wees welkom, lief meisje, we zijn zo blij
Je bent van ons allen een zusje
Van de jongste, die in ons midden is
Krijg je een lief welkomstkusje.

Een aardig, lief ukkie trad uit de rij, sloeg de armpjes om Kitty's hals en gaf haar een zoen.

„Hoera, hoera!" riepen toen alle kinderen. En de juffrouw riep het mee.

Toen tingelde er een bel en de kinderen gingen naar binnen.

Moeder en Mevrouw van Hoogwoude stonden in de gang. Kitty liep aan de hand van de juffrouw naar binnen. Moeder bukte zich. Ze gaf Kitty een zoen.

„Dag, m'n schatje."

„Dag, Mammie."

Moeder liep naar de buitendeur. Hier wiste ze met een zakdoek haar ogen af, want deze stonden vol tranen. Kitty's lippen trilden. Toen liep ze dapper met de juffrouw mee.

Een ogenblik later zat ze op haar stoel voor het tafeltje.

Haar ogen staarden op Regina daar voor haar. 't Was net, of Regina naar haar keek en zeggen wilde: „Nu zijn we toch weer bij elkaar."

Kitty's ogen dwaalden het lokaal rond. Ze keek naar al het vreemde om zich heen. Bovenal naar de vele kindertjes. Leuk was dat, al die gezichtjes. Er waren kinderen met blonde haren, andere waren bruin. Eén meisje was er onder, dat een donkerbruine huid had en gitzwart haar. Zo'n meisje had Kitty nog nooit gezien. Ze vond het kind erg mooi en bizonder. Heel vooraan zat het kleine, blonde jongetje, dat haar een

kus gegeven had. Wat 'n aardig en grappig ventje. Het meisje naast haar, dat Vera heette, vertelde haar, dat het ventje Steven heette. Steven Davidson. Hij kwam uit een land, dat ligt over de zee en Engeland heet.

„Je moet maar 's met 'm praten," zei Vera. „Soms zegt ie woorden, die je niet begrijpen kunt. Dat is heel grappig."

Toen het twaalf uur was, luidde de bel. De morgen was omgevlogen. De kinderen hadden allerlei liedjes gezongen. Twee kende Kitty ervan en deze zong ze dapper mee. Toen vertelde de juffrouw een verhaaltje van een armen houthakker, die met zijn zoontje in een groot bos woonde. Roderik heette die jongen. Deze had konijntjes, kippetjes, eenden, een grote hond, poesjes en een geitje, dat spreken kon.

„Het is stellig 't geitje, dat ik ken," meende Kitty en toen ze hoorde, dat het diertje door den wolf was opgegeten, begon ze eensklaps verdrietig te schreien.

Dadelijk kwam juffrouw Hermina naar haar toegelopen.

„Wat is er, lief meisje?" vroeg ze. „Waarom huil je zo bedroefd?"

Onder snikken en traantjes vertelde Kit het de juffrouw.

„Wees maar niet bedroefd, Kit," troostte de juffrouw. „Het verhaal is nog niet uit. Aanstonds komt de houthakker. Die redt 't geitje. Luister maar verder."

„O," dacht Kit, „net als de houthakker, die Rood-

kapje uit de buik van dien lelijken wolf verloste."

Het verhaal van Roodkapje en de wolf kende ze heel goed, omdat Moeder haar dit dikwijls verteld had.

Toen de bel had geluid, ging de school uit.

De kinderen, die wat ver weg woonden, bleven over. Ook Kitty had haar boterhammen meegenomen.

In een kamertje was een lange tafel geplaatst. Voor ieder kind, dat overbleef, stond een glas melk gereed. Gezellig zaten al die kindertjes bijeen. Mientje, het helpstertje, hetzelfde meisje, dat die morgen de deur voor Moeder en Kitty had opengemaakt, hield toezicht.

Kitty moest nu telkens aan Mamma en Willy denken. Deze zaten nu ook te eten. Voor 't eerst van haar leven was Kitty niet bij hen. Ze zou toch wel eens even om de hoek van de kamerdeur willen kijken. Even maar. Om de kleine te kunnen zien.

Eigenlijk verlangde ze wel een beetje naar huis.

Die kleine Steven had 't eerst zijn boterham op. Hij ging naast Kitty staan, die nog aan 't eten was.

„Ik heb jou 'n zoentje gegeven," zei hij met een lief stemmetje.

„Ja," antwoordde Kit.

Hij zag, dat een sneedje brood dik met bruine suiker was bestrooid.

„Ik vind bruine suiker lekker," deelde hij Kitty mee.

Deze reikte hem het sneedje toe.

Met schitterende, blije oogjes nam hij de lekkernij in zijn handjes.

Met schitterende, blije oogjes nam hij de lekkernij in zijn handjes. „Nog een zoentje," zei hij...

„Nog 'n zoentje," zei hij en ging op zijn teentjes staan.

Daar kreeg Kitty een kleur van.

„'t Is zo'n lief ventje," zei het helpstertje.

„Yes and Kitty also," riep Steven.

Daar verstond geen van de kinderen een woord van. Ook het helpstertje niet. „Wat heb je tegen Kitty gezegd?" vroeg deze dan ook.

„Kitty is ook lief, heb ik gezegd."

„Nu heb je al een echt vriendje op school gekregen," zei 't helpstertje.

De kinderen, die naar huis waren gegaan, waren al weer vroeg op de speelplaats terug. Ze vonden het hier zeker erg prettig. De twee juffrouwen waren ook al gekomen. Omdat het nog geen lente geworden was en er een gure wind stond, speelden de kinderen op de overdekte speelplaats. De juffrouwen speelden mee. Ze lachten even blij als de kinderen zelf.

Vera, wier tafeltje 't dichtst bij dat van Kit stond, was ook gekomen. Ze ging 't eerst naar Kitty. Op haar arm droeg ze een pop. Zo'n snoezige pop had Kitty nog nimmer gezien. Echt haar had ze. Dit was blond en hing in golvende krullen tot over haar schouders. Haar grote, bruine ogen schenen te lachen. Een blauw jurkje had ze aan met fijn kant afgezet.

„O, wat 'n mooie pop heb je!" riep Kitty bewonderend uit.

„Heb jij ook 'n pop?" vroeg Vera.

„Ja, maar ze is niet zo groot en zo mooi als die van jou."

„M'n Vader is dokter," deelde Vera mee.

„O," zei Kitty, „dus je Pappa is erg rijk."

„Dat weet ik niet," was Vera's antwoord. „Pappa is poppendokter. Hij maakt zieke poppen weer beter."

Ze nam het linkerbeentje van de pop op haar hand en vertelde: „Dit beentje is gebroken geweest. Pappa heeft 't weer gemaakt. Knap hè? Alle poppen kan Vader genezen."

„Wat knap," zei Kitty, die nog nooit van een poppendokter gehoord had en ernaar verlangde dien wonderman eens te zien.

HOOFDSTUK VII.

Kitty heeft grote oren, maar deze kunnen ook pijn doen. Een bezoek aan den poppendokter. Waarom Kit niets anders dan lieve woordjes zegt tegen haar zusje.

Kitty raakte niet uitgepraat over haar eerste schooldag. Haar Vader en Moeder hadden slechts te luisteren, zoveel had ze te vertellen:

Van de lieve juffrouwen. „Snoesjes, Mamma."

„En de oude dame is 'n engel."

„En aardige kinderen, allemaal aardige kinderen."

„Daar halen je Mamma en Pappa niet bij, hè?" plaagde Vader.

Kit hoorde amper, wat Pappa zei. Bovendien had ze voor luisteren nu de tijd niet.

„En 'k heb van alles mogen doen."

Kitty telde dat alles op haar vingers af: Tekenen — matjes vlechten — een bal van klei maken — vertellen — spelen — gymnastiek — fonteintjes schoonmaken — zingen.

„Je zult vingers tekort komen," riep Vader en kwam met zijn tien uitgespreide vingers op het meisje toe.

Dit maakte Kitty boos. Nu was ze zo ernstig aan het vertellen en Vader meende een grapje ervan te moeten maken.

Ze draaide haar stoel een kwartslag om en zei: „Nu vertel 'k al 't andere alleen aan Mammie."

„Heb je al in de hoek moeten staan?" plaagde Vader door.

„Hè jasses, Pappa, gaat U maar weer naar de fabriek."

Moeder beduidde Vader met een hoofdbeweging, dat hij Kit niet meer storen moest. Dit deed Vader dan ook niet en luisterde zwijgend naar wat zijn dochtertje nog verder te vertellen had. En dit was zoveel, dat Moeder moest waarschuwen, dat Kit de rest maar tot later bewaren moest, want dat het tijd was om te eten.

Na tafel beklom Kit weer dadelijk haar praatstoeltje, maar omdat Moeder zei, dat ze moest afwassen en Vader de krant lezen, besloot Kit zich wat met Ines bezig te houden. Ze had haar pop de hele dag nog niet gezien.

„Speel nou ook efkes met Willem," vleide de kleine. „Kit heeft helemaal niet met Willem gespeeld, niet."

„Dat komt, omdat ik nou groot ben," verontschuldigde Kitty zich, maar omdat de kleine haar zo liefsmekend aankeek, ging ze, zich op de handen steunende,

op de vloer liggen en zei: „Klim maar op de rug van je grote zus, je mag paardje rijden. En je mag me bij m'n oren vasthouden. Ik ben nu groot geworden en m'n oren ook."

In een wip was de kleine op Kitty's rug geklauterd, sloeg de vijf vingers van iedere hand om Kitty's oor en riep: „Hort, paardje, hort!" en trok zo hard aan die oren, dat Kitty schreeuwde: „Au, je doet me pijn!"

„En je oren zijn toch groot," herinnerde zusje.

„Jawel, maar daarom doen zij juist pijn."

„O," zei zus, „dat wist ik niet."

Ze speelden, tot Moeder kwam waarschuwen, dat het bedtijd was voor de kleine. Kit mocht altijd een uurtje langer opblijven.

Moeder kleedde Willy uit en stak haar in de pyama.

Kitty haalde haar pop uit het wagentje, waarin ze de hele dag had gelegen.

„Die Ines zal wel uitgeslapen zijn," meende Moeder. „Ze is de hele dag niet in de handen geweest."

Kitty wilde Ines in haar arm vlijen...

Maar, wat zag ze! Hevig geschrokken hief ze haar kindje in de hoogte en riep: „Mamma, Ines heeft een beentje gebroken!"

Daar schrok zelfs Moeder van. Ze zette Willy op een stoel en ging zich met eigen ogen overtuigen. Ja, waarlijk, het linkerbeentje was stuk. Even boven de enkel doorgebroken.

Hoe kon dat nu? Hoe kon dat gebeurd zijn? Nie-

mand immers had met Ines gespeeld. Deze had de hele dag in de poppewagen gelegen.

Dat was nu toch een onbegrijpelijk raadsel. Moeder en Kitty stonden er versteld van.

Plotseling klonk een snik. Een tweede volgde en voor Moeder en Kit konden omzien, hoorden ze droevig schreien. Het was de kleine, die, 't kopje tussen haar beide handen, groot verdriet bleek te hebben.

Opnieuw ontstelde Moeder, pakte de kleine op en vroeg: „Lief schatje, wat is er? Heb je pijn? Zeg 't Mamma toch gauw."

„Willem heeft," bracht de kleine met moeite uit, „heeft... met... met poppie gespeeld... en poppie is... gevallen... en..."

Moeder en Kit begrepen, wat er gebeurd was. De kleine had stilletjes de pop, toen Moeder niet in de kamer was, uit de wagen genomen en — laten vallen!

„Wat nu?" vroeg Moeder bezorgd en keek medelijdend naar het grote zusje.

En waaraan dacht dit grote zusje onmiddellijk? Aan den poppendokter. Die kon Ines beter maken. Ze wist het immers van Vera. De zekerheid, dat de poppendokter Ines' beentjes genezen kon, gaf haar troost.

Ze vertelde aan Mamma, wat ze uit de mond van haar nieuwe schoolvriendinnetje vernomen had.

„Dan moet je aan Vera maar vragen, waar ze woont," gaf Moeder als raad. „Dan gaan we op je eerste vrije

dag naar haar toe. Ines nemen we natuurlijk mee."

Overtuigd, dat het ongeluk hersteld kon worden, stapte Kit tegen half negen naar school.

Ze mocht voor 't eerst alleen gaan. Nu was ze pas echt groot. En dit liet ze ook goed merken aan de mensen, die langs haar gingen. Ze stapte parmantig en keek amper om zich heen. Ze deed als de grote mensen doen, die niet op- of omkijken, doch recht op hun doel afgaan.

Vera stond reeds bij de open poortdeur met nog andere meisjes. Dadelijk vatte Kit het vriendinnetje bij de hand en trok haar mee de speelplaats op.

„Vera, waar woon je?"

Van deze onverwachte vraag keek het meisje vreemd op. Ze geloofde, dat Kitty een grapje wilde maken. Daarom antwoordde ze: „Bij Pappa en Mamma natuurlijk en m'n broertje Frank."

„Zo bedoel ik 't niet," legde Kit nader uit. „In welke straat staat je huis?"

„O, bedoel je dat? Ik woon in de Kerkstraat zeventien."

„Zaterdagmiddag komen we met m'n pop bij je. Ze heeft 'n beentje gebroken. Dat kan Pappa toch beter maken?"

„Natuurlijk," verzekerde Vera. „M'n Pappa kan alles."

„Gelukkig," zuchtte Kit en vertelde, wat er met Ines gebeurd was.

„Kom maar gerust," zei het kind van den knappen dokter. „Ik zal je dan mijn andere poppen eens laten zien. Ik heb er drie."

In de winter eindigde „het lieve schooltje" om drie uur, omdat 't al zo vroeg donker werd. Over een paar maanden, als de maand Mei in 't land was en de dagen dan langer waren, zou de eindbel om vier uur luiden.

Vera en Kit stapten naar buiten. Nauwelijks waren ze hier, of Kitty's aandacht werd getroffen door een vreemd schouwspel. Ze zag een grote hond in de verte. Boven op die hond zat een aap. Deze bleek met rode en blauwe linten te zijn vastgebonden. En zie, daar naderde een tweede hond. Een grote, zwarte poedel. Op diens rug zat een spierwit geitje, eveneens door linten aan de hond bevestigd. Van stomme verbazing sprak Kit geen woord tot Vera, die blijkbaar de dieren nog niet had opgemerkt. Maar toen Kit een derde en zelfs een vierde zag, gaf ze aan haar verbazing lucht in de kreet: „Vera, Vera! Zie je ze, zie je die honden daar! O, wat grappig."

Vera, die blijkbaar in gedachten verdiept was, keek op en de dieren ziende, riep ze: „Dat zijn Pappa's honden. Die lopen hier voor reclame."

Kitty wist niet, wat dit woord beduidde en gaf geen antwoord.

Op de rug van de derde hond zat een pop. Een in een rose jurkje gestoken, grote pop. Op de laatste

hond zat eveneens een pop. Een vlag stak boven de poppen en de dieren uit. Op die vlaggen stonden woorden. Maar deze kon Kitty nog niet lezen.

„Wat doen die beesten hier?" vroeg Kitty. „En wat staat er toch op die vlaggen te lezen?"

Vera wist dit wel en vertelde: „Het zijn onze honden en op die vlaggetjes staat te lezen:

De Poppendokter
Kerkstraat 17

Vera vond, dat ze haar vriendinnetje voldoende had ingelicht.

„Caesar! Pluto! Hector! Mimi!" riep ze eensklaps door de trechter, die ze met haar handen gevormd had en daar ineens... Daar kwamen de vier dieren op haar toehollen. Ze hadden Vera's stem herkend.

Als dollen sprongen ze tegen het meisje op en om haar heen. De kinderen, die 't zagen, vonden dat grappig en schreeuwden opgewonden.

„Koest! Koest!" waarschuwde Vera en sloeg met beide handen op de dieren toe. „Stil, koest!"

Maar die grote Caesar wist van geen ophouden. Hij ging op zijn achterpoten staan, plaatste de voorpoten tegen Vera's borst — Vera tuimelde omver... en lag languit op de straat...

En Caesar? Die stond daar, alsof hij Vera beschermen moest, over haar heen gebogen, terwijl Pluto, Mimi

en Hector als dollen om het drietal heen holden, wild blaffende. En om die schreeuwenden heen een menigte luid joelende kinderen uit de kleuterschool. Grote mensen bleven staan, auto's en karren stopten, deuren vlogen open, om de nieuwsgierigen uit te laten. Een man werkte zich door de drom kleine kinderen en grote mensen heen, bereikte Vera, hief beide handen ten hemel en gierde van de lach. Die man was de knecht van Vera's Vader.

„Vera, Vera," riep hij, „wat ga je nu beginnen?"

Vera bleek 't geval leuk te vinden. Ze lag daar rustig en glimlachte.

„Sta op Vera, je zult koud worden."

Hij gaf de hond een lichte tik op de kop. „Koest, Caesar, vort!"

De hond stapte over het meisje heen en verdween.

Lachend krabbelde Vera overeind.

„Dat is een rumoerig spreekuur voor den dokter geweest," lachte een der omstanders.

De knecht riep de honden weer bij zich en het vijftal vervolgde de reclametocht door de stad.

Vera's mantel en jurk waren wat vuil geworden. Dit zag Kitty en vond er wat op.

„Ga even met me mee naar huis," ried ze aan. „Mamma zal je afborstelen."

Vera vond dit een goede oplossing. Dus stapte ze met Kitty mee. Deze woonde veel dichter bij school dan Vera. Moeder ontving het nieuwe vriendinnetje

„Wat doen die beesten hier?" vroeg Kitty. „En wat staat er toch op die vlaggen te lezen?"

(bladzijde 81)

hartelijk. Ze maakte een kop chocola en presenteerde een koekje.

Kit toonde haar pop. Vera bekeek 't gebroken beentje.

„O, dat is niet erg," zei ze, alsof ze zelf poppendokter was, „dat beentje is zo gemaakt."

„Gelukkig," zei Kit.

Die Zaterdagmiddag stapte Moeder met de twee kinderen en Ines naar den Poppendokter in de Kerkstraat. Vera, die wist, dat Kitty komen zou, stond reeds afwachtend aan de deur naar haar uit te zien. Nauwelijks zag ze Kit om de hoek verschijnen, of ze vloog op het schoolvriendinnetje af.

De poppendokter heette Molier.

Deze wist reeds van de komst van Kitty en haar zieke kindje. Ook Mevrouw Molier was er door haar dochtertje van op de hoogte gesteld. Deze had haar ook verteld, hoe lief Vera door Kitt's Mamma ontvangen was. Dat deze haar kleren afgeborsteld en op chocola had onthaald.

„Is je Pappa thuis?" vroeg Kitty's Moeder, toen ze Vera een hand toestak.

„Ja, Mevrouw, Pappa heeft 't erg druk."

Mevrouw Terlaat glimlachte om Vera's wijze antwoord.

„Dan zijn er zeker veel zieke poppen," onderstelde Mevrouw.

„Nou!" was Vera's antwoord. „En hondjes en poes-

jes en geitjes en teddy-beren."

„Kan je Pappa die ook beter maken?"

„O ja, alle speelgoed," verzekerde Vera.

„Dan is je Pappa een knappe dokter."

„Nou," antwoordde Vera, hiervan stellig overtuigd.

De winkelbel tingelde. Een ogenblik later ging de deur in de achtermuur open en Vera's Vader verscheen.

„Dag, Mevrouw, dag kinderen," groette hij.

Hij gaf de kleine Willy een kneepje in de wang.

„Is je zusje ziek?" vroeg hij toen aan Kitty.

„Nee meneer, m'n pop."

„Wel, wel," zei de dokter, die zich bukte om Ines op Kits arm beter te kunnen bekijken. „Is ze verkouden?"

„Nee meneer, Ines heeft 'n beentje gebroken."

„Dan is ze zeker uit 't raam gesprongen," onderstelde de dokter. „O ,die kinderen van tegenwoordig zijn zo onvoorzichtig."

Hij gaf Moeder een knipoogje en vroeg: „Is dat niet waar, Mevrouw?"

„Vreselijk," was Moeders antwoord.

Maar Kitty moest het den dokter toch anders en beter vertellen. Haar Ines was niet stout of onvoorzichtig geweest.

„Willem heeft 'm laten vallen," vertelde ze.

„Wie is Willem?" vroeg de dokter.

„Deze kleine," verduidelijkte Kit en wees naar haar zusje.

De dokter lachte, omdat hij die jongensnaam zo grappig vond voor dat kleine meisje met de donkere ogen.

„Willy kon 't natuurlijk niet helpen, dokter, dat zij de pop vallen liet."

„Natuurlijk niet," zei de geneesheer.

Toen bekeek hij het been en betastte het. Even ernstig als een dokter het een gebroken beentje van een kindje doet.

„We zullen het beentje weer beter maken," verzekerde de dokter.

„Gelukkig," zei Moeder.

Kitty loosde een zucht van opluchting.

Uit een andere deur kwam Mevrouw Molier, die evenals haar man van Kitty's komst afwist. Ze maakte kennis met Moeder.

Een ogenblik later zaten allen in de huiskamer. Ook de dokter. Mevrouw Molier schonk thee en presenteerde koekjes. Vera liet haar drie poppen zien, die Kit heel mooi vond. Ze dacht aan de vier honden en vroeg, waar deze nu waren.

„Die zijn weer de stad in," vertelde de dokter. „Ze vertellen de zieke poppen en de zieke diertjes, dat de dokter hier woont. Kom maar 's met me mee, dan mag je de poppen en 't andere speelgoed eens bekijken."

Hij gaf Kit een hand.

„Willem ook mee mag," riep Willy.

„Jij mag ook mee," antwoordde de heer Molier.

Met de drie kinderen trok hij naar het magazijn

naast de winkel. De Moeders bleven achter.

Allerlei speelgoed stond en lag er in dat kleine magazijn: poppen en dieren. Het duurde wel een half uur, voor de kinderen die alles bekeken en bewonderd hadden en met den dokter naar de huiskamer terugkeerden.

Willy kwam 't laatst de kamer in, beide handjes op de rug. Achter Moeders stoel verschool zij zich, dicht tegen de muur.

Vera en Kitty spraken over de school, de ouders over allerlei andere dingen. En Willy stond daar maar achter de stoel van Moeder. Niemand miste haar. Tot Moeder op de klok keek en uitriep: „We moeten gaan, kinderen. Pappa zal niet begrijpen, waarom we zo lang wegblijven."

Moeder stond op. Ze keek in 't rond. Ze zag de kleine niet.

„Waar is Willy toch?"

Toen keken ze allen om zich heen.

Mevrouw Molier zag haar 't eerst.

„Och, dat kleintje," riep ze. „Zie die daar nou 's zielig staan. Ze zal wel denken, dat wij allen haar vergeten zijn. Kom maar, kleine lieverd."

Ze wilde Wil een handje geven, doch deze hield stijf haar armpjes op de rug.

„Geef me maar 'n handje, Willy."

Maar deze deed het niet. Stokstijf bleef ze staan. Haar donkere oogjes waren op Kitty gericht.

„Wat doe jij nu toch vreemd, Wil," zei Moeder. „Kom, geef mevrouw 's gauw een handje."

Roerloos bleef 't kind staan. Moeder nam haar bij een arm, trok... En wat viel daar achter de kleine op de kamervloer?

Een klein, wit geitje.

„Maar kind!" riep Moeder ontsteld. „Wat heb je nu toch gedaan? Heb jij dat speelgoed stilletjes weggenomen? Dat mag je toch niet doen!"

„Geitje voor Kit is," zei Willy. „Geitje uit bos. Geitje kan praten."

Moeder schudde het hoofd.

„Wat zo'n kind al niet verzint," mompelde ze.

De dokter begreep er niets van. Zijn vrouw al evenmin. Daarom vertelde Mevrouw Terlaat aan beiden van het sprookjesgeitje uit het bos, dat op visite geweest was. De dokter lachte, keek Kit, wier blauwe kijkers schitterden van verbazing, een ogenblik aan, nam het geitje op en legde 't in Kits armen.

„Hier is je sprookjes-geitje," zei hij. „Je mag 't meenemen."

Een overgelukkig meisje stapte een ogenblik later naar huis, het geitje op beide armen. Willy liep tussen hen in.

Telkens keek Kit naar de kleine om maar steeds te herhalen: „Wat ben jij toch lief, Willem, wat ben jij toch lief."

HOOFDSTUK VIII.

Een ontmoeting met Sinterklaas. Kitty en Vera in angst.

„Ze zijn er nog, Mamma."

„Ja, ze zijn er nog," herhaalde Kitty's Moeder, die heel goed begreep, wat haar kind bedoelde.

Kitty stond voor het raam, dat op de gracht uitzag.

Ja, ze waren er nog, de meeuwen. Kitty zag, hoe ze, als grijs-witte scheepjes op strak gespannen wieken deinden op de wind. Ze waren er nog.

Het was derhalve nog niet volop Lente. Wel huifde er een teer groen aan de iepen, wel stak hier en daar in het plantsoen een dapper bloempje zijn kopje uit het gras, maar de wind was nog guur. En de aarde werd nog niet warm gestoofd door de goede zon.

Een paar weken later, daar was ze, de lieve Lente.

De bloempjes in de plantsoenen geurden en bloeiden. De vogels zongen en tierelierden in 't blauwe ruim van de lucht. De bomen stonden trots in hun groen kleed. Kano's en andere bootjes gleden over

het blauwe water der gracht.

De ramen in de huizen stonden open. Het Zuidenwindje speelde met de lichte gordijntjes, die flapperden.

De grote mensen lachten en riepen elkander toe: „Heerlijk, hè, buiten?"

Ze was gekomen, de Lente. De kinderen zongen het.

De Lente is in 't land, lief kind,
Naar buiten, op naar buiten.
Daar zal ik vrolijk tot uw eer
Een aardig liedje fluiten.
Tjoekke-tjoek, wiet-wiet
Zo klinkt er ons lied
Naar buiten, kom naar buiten.

Over de wijde gracht en door de straten schalden die liedjes.

En de meeuwen waren verdwenen.

In hun lichte zomerkleertjes stapten Kitty en Vera, de twee vriendinnetjes, naar school. Het was nog vroeg, acht uur pas. De meisjes stapten en huppelden over de trottoirs.

„Ik zou wel kunnen dansen," zei Vera.

„Willen we eens wat geks doen?" stelde Kitty voor.

Verwonderd bleef Vera staan. Ze zagen elkander in de ogen.

Vera vroeg: „Waarom wou je wat geks doen, Kit?"

„Och zo maar," luidde Kits antwoord. „'t Is nu toch Lente."

Dit was nu wel waar, doch Vera zag niet in, waarom ze dan iets geks moesten uithalen. Ze vroeg er Kitty naar en deze antwoordde: „'t Is toch Lente nu. Is 't niet heerlijk nu buiten? En prettig om wat geks te doen?"

„Piet-piet!" tjilpte een mus in de dakgoot boven hun hoofd.

Die riep, dat Kitty gelijk had. „Piet-piet!" dat betekende: „Ja-ja."

„Weet jij dan wat geks?" vroeg Vera.

Kit antwoordde: „Nog niet, maar dat vinden we wel. Laten we maar verder gaan. Jij moet ook iets geks verzinnen."

Zwijgend liepen ze verder. Wat was het vrolijk nu op de straten. Zo geheel anders dan op die sombere, koude winterdagen. Jongens en mannen liepen zonder winterjas, de meesten blootshoofds. Vrouwen en meisjes droegen lichte japonnen en jurkjes. Honden blaften blij en renden elkander na. In de dakgoten tjilpten en kwetterden de mussen. Spreeuwen tjoolden zoete wijsjes. Luchtig en vrolijk tingelden de bellen der electrische trams. Het zonlicht lag mild en warm in de straten.

Lente, Lente! Het feestgeschal
Van Lente, Lente klinkt overal.

Dit lied zong een gramofoon, die vlak voor het open raam van een bovenhuis was opgesteld. Even bleven de meisjes staan, hun ogen op het open raam aan de overzijde.

„Wat staan jullie daar te gapen?" riep een straatjongen vlak bij hun oor.

Hier schrokken ze van en liepen door.

„Wat 'n engerd," schold Vera.

In de verte kwam een heer langzaam op de kinderen toewandelen. Hij had een lange, witte baard en dito haren.

„Daar komt Sinterklaas aan," waarschuwde Kitty, die al een grapje had bedacht. „Zullen we hem vragen, of hij cadeautjes voor ons heeft meegebracht?"

„Maar, 't is toch geen Sinterklaas nu," merkte Vera op.

„Dat komt er niet opaan" meende Kit, „in elk geval doen we iets geks."

„Dat is zo," moest Vera toegeven.

Ze stapten Sinterklaas tegemoet.

„Jij moet 't 'm maar vragen," zei Vera.

„Dat is goed," antwoordde Kitty, „als jij tenminste ook maar wat zegt."

„Dat zal ik wel doen," beloofde Vera, die hier echter erg tegen op zag en, om haar vriendinnetje van haar plan af te brengen, zei: „Maar, je weet toch wel, Kit, dat dàt Sinterklaas niet is?"

„Dat weet ik heel goed," was Kit's antwoord. „Maar

we moeten toch iets geks doen. Als ie Sinterklaas werkelijk was, zouden we immers niks bizonders doen!"

„Dat 's waar," moest Vera toegeven.

Rustig wandelend kwam de man de meisjes tegemoet. Hij was blootshoofds. Zijn grijze lokken bewogen zacht op de adem van het Zuidenwindje.

Ze waren hem genaderd.

„Nu gaat het beginnen," dacht Vera en liet Kits arm los om zo nodig spoedig de vlucht te kunnen nemen.

Tot haar verbazing sprak Kit geen woord, zodat die mijnheer tussen de meisjes door rustig zijn weg vervolgde.

„Je hebt niets gezegd," verweet Vera.

„Nee, 't is toch wel 'n beetje eng," vond Kit.

„Ik dacht wel, dat je niet durfde," spotte Vera.

Nu werd Kitty ineens moedig.

„Dat zal ik je laten zien," zei ze. „Kom maar mee."

„Wat ga je nu zeggen?" vroeg Vera.

Kitty lachte en antwoordde: „Dat heb ik gevonden."

„Is 't waar?" twijfelde Vera nog.

„Luister. Ik zal 'm aan de baard trekken en zeggen: „Sinterklaasje kom maar binnen met je knecht."

„O, dat is echt leuk," riep Vera uit. „Die knecht is natuurlijk zijn baard."

„Juist," zei Kitty, die zover nog niet eens gedacht had. „Die baard is de knecht van Sinterklaas. Daarom zing ik ook: Kom maar binnen met je knecht. Denk

er om, jij moet ook wat zeggen. Dat hebben we afgesproken."

„Ik zal wel 's zien," beloofde Vera, die niet zo moedig als Kit was.

De meisjes hadden Sinterklaas spoedig ingehaald.

Nu Kit haar plannetje had beraamd en vastgesteld, was ze overmoedig. Ze trok den vreemden heer van achteren aan diens jaspand. De man bleef staan, keek verbaasd de kinderen aan en zei: „Dag meisjes, komen jullie me een handje geven? Dat vind ik aardig."

Hij stak beide handen gelijktijdig uit, een voor Kit en een voor Vera.

Daar stond Kit nu met haar plannetje. Dit viel helemaal in 't water. Wat kon ze anders doen dan dien vriendelijken, ouden heer een hand geven? Het was nu toch onmogelijk hem bij de baard te grijpen. Daar stonden beiden nu met een kleur van verlegenheid voor dien goedigen, ouden heer.

„Jullie zijn zeker op weg naar school, hè?"

„Ja, meneer," antwoordde Vera, die blij was, ook iets te kunnen zeggen.

„En ik maak m'n morgenwandeling," vertelde de man, „maar... kom 's mee."

Hij gaf de meisjes een hand. Hij zocht met hen een banketwinkel op. Ze kregen ieder een kwatta-reep.

„Omdat jullie me zo vriendelijk goedenmorgen hebt gewenst," zei hij.

Toen werd de rode kleur op de wangen der meis-

jes nog dieper. En Kit keek verlegen en beschaamd naar de grond.

„Zo, zijn jullie op weg naar school!" stelde mijnheer vast. „Ik zie het aan jullie tassen. Op welke school zijn jullie?"

De meisjes vertelden, dat ze „het lieve schooltje" bezochten.

„Zo, 't lieve schooltje," lachte de oude man, die ten tweede male de kinderen een hand toestak. „Veel plezier op 't lieve schooltje, hoor."

„Dag, meneer."

„Wat 'n lieve man," prees Kitty, toen ze weer alleen waren.

„Ja, en die wou jij nog wel aan z'n baard trekken."

„Wat gelukkig, dat ik dit niet gedaan heb, Vera."

„Nou," antwoordde deze, „dan hadden we deze lekkere kwatta niet gehad."

Al voortwandelende peuzelden ze de kwatta-reep op en beiden vonden, dat de mooie Lentemorgen veelbelovend begon. Ze hadden een omweg gemaakt en kwamen bij een school. Dit was een grote school. Groot en hoog. Als het September was, zouden zij ook naar zo'n grote school gaan. Ze bleven voor de open schooldeur staan en gluurden over de speelplaats. Vreemd, vonden ze het, dat hier geen jongens en meisjes waren. Zouden deze vacantie hebben?

„Lente-vacantie misschien," onderstelde Vera.

„De schooldeur staat open," zei Kitty. „Willen we

„Jullie zijn zeker op weg naar school, hè?", vroeg de goedige, oude heer.

(bladzijde 96)

's naar binnen gaan?"

„Mij best," was Vera's antwoord en ze stapten de school binnen. Ze gluurden in de lokalen. Die waren leeg. Het was doodstil om hen heen. Ze kwamen voor de trap, die naar de eerste verdieping leidde.

„Zullen we boven eens kijken?" stelde Vera voor.

„Goed," fluisterde Kit.

Ze klommen de treden op.

Ook op de eerste verdieping was niemand.

Ze stegen tot de tweede etage. Ook hier was geen levend wezen.

Zacht, als twee jonge diefjes, liepen ze.

Daar was nog een trap, welke naar boven leidde. Ook deze bestegen ze.

Ze kwamen op de zolder, waarop enkele banken stonden en veel kaarten en platen lagen. De deur van een kamertje stond op een kier. Wat zou in dat kamertje zijn? Dat wilden ze ook weten.

Aarzelend bleven ze voor de deur staan.

„Misschien worden de grote jongens, die kwaad hebben gedaan, hier opgesloten," onderstelde Vera.

„Dan is 't een gevangenis," fluisterde Kit.

„Ik denk het wel," was Vera's antwoord.

De meisjes huiverden bij deze veronderstelling.

Toch wilden ze weten. Kitty duwde tegen de deur. Deze week naar binnen open. Ze glipten het vertrek in. Toen gebeurde er iets, waardoor de meisjes op hun benen te trillen stonden.

Een vervaarlijk geblaf van een hond klonk op de trap. Ze hoorden, dat het dier, dat stellig heel groot wezen moest, door zijn zwaarte de oude treden deed kraken. Verbijsterd van schrik wierpen ze gelijktijdig de deur dicht.

Een zware stem hoorden ze roepen: „Hier, koest, Pluto."

Maar kwaadaardiger nog ging de hond te keer.

„O, Kitty, Kitty," jammerde Vera.

Ze wilden zich verschuilen in de verste hoek, liepen hierop toe, doch stieten tegelijkertijd een kreet van schrik uit.

Daar voor hen op een boomstronk gezeten, grijnsde hen, de bek met de vervaarlijke tanden wijd open, een grote aap tegen.

In doodsangst sloegen ze de armen om elkaar heen, vrezende, dat het monster hen elk ogenblik kon bespringen.

En de hond kwam al nader, al nader, tot ze hem blaffend en jankend hoorden opspringen tegen de deur.

„Ze zullen ons vermoorden," kermde Vera.

„Help, help!" kreet Kitty opeens.

„Help, help!" schreeuwde Vera mee.

Haastige voetstappen klepperden op de treden.

Plotseling een harde bons op de deur en een stem riep: „Wie is daar?"

„Help, help!" klonk het van binnen.

De man begreep er niets van. Hoe kwamen nu twee

meisjes op de zolder op dit uur? Dat het twee meisjes waren, was duidelijk te horen aan de stemmen. Hij vatte de hond bij zijn nekvel en bracht hem naar 't naastbijzijnde lokaal, dat hij stevig afsloot. Die man was de concierge van de school.

„Help, help!" werd er nog maar aldoor gekermd.

„Ja, ja, ik kom, kalm maar," bromde de man.

Hij opende de deur. Daar zag hij ze staan, de twee, met de rug naar de grijnzende aap, de handen om elkander geslagen. De man moest er om lachen.

„Zo, kleine inbrekers," zei hij. „Dat is 'n benauwd ogenblikje geweest, hè? Maar, wat komen jullie eigenlijk hier uitvoeren op de vroege morgen in een lege school?"

Twee bevende stemmetjes legden den man de zaak uit.

„Kom maar gauw met me mee," zei hij.

Hij gaf de meisjes een hand en bracht ze op de veilige speelplaats.

De kinderen renden weg, weg van die lelijk-grijnzende aap en die woedend-blaffende hond.

Enkele minuten later stonden ze voor het lieve schooltje. Toen kwamen ze pas op adem en werden rustig.

Maar vreemd was dat. Ze zagen geen enkel kind. Hoe kon dat nu? Was ook deze school leeg? 't Was onbegrijpelijk.

Ze wisten niet, omdat ze op de tijd in 't geheel niet

gelet hadden, dat 't al half tien was.

Besluiteloos bleven ze een oogenblik staan.

Toen ze stemmen hoorden aan de andere zijde op de grote speelplaats, begrepen ze, dat het over negen uur moest wezen en gingen de school binnen.

Verbaasd keek juffrouw Hermina beiden aan, toen ze 't lokaal instapten.

De meisjes moesten natuurlijk vertellen, dat ze opgesloten waren geweest.

De juffrouw lachte er om.

„Dat is 'n benauwd half uurtje voor jullie geweest," zei ze. „Het beste zal wezen, dat we maar naar buiten gaan en samen een vrolijk spelletje spelen. Dan zullen jullie wel gauw bekomen zijn van de schrik."

Juist toen de kinderen naar de speelplaats zouden marcheren, trad een heer het lokaal binnen. Die mijnheer was...

De man met de grijze baard!

„Dag oom," riep juffrouw Hermina en stak den man haar hand toe. „Gaat U met ons spelen, oom?"

„Dat doe ik," luidde het antwoord.

Dan viel zijn oog op Kitty en Vera. Hij fluisterde zijn nichtje Hermina iets in 't oor. De juffrouw lachte en knikte goedkeurend.

„Kindertjes," zei de juffrouw, „we gaan zingende naar de speelplaats. En weet je welk liedje we zingen zullen? We zingen van...

Sinterklaasje kom maar binnen met je knecht."

Daar gingen ze. De oude heer en de juffrouw voorop.

De oude man zong dapper mee en keek telkens om naar Kitty en Vera. Wat waren die blij, dat ze niet langer „Help, help" behoefden te schreeuwen.

HOOFDSTUK IX.

Kitty vindt haar zusje onhandelbaar en heeft een gesprek met Vera over apen.

„Zul je er goed aan denken, kleintje?" onderwees Kitty haar zusje op de Zaterdagmiddag voor de derde September, „dat je altijd met twee woorden moet spreken?"

„Ja," antwoordde Willy gedwee.

„Hè kind," riep Kitty als een ongeduldig geworden onderwijzeres, „nu doe je 't alweer niet. Je antwoordt alleen maar met ja. Ja, Kit moet je zeggen."

„Dat doe 'k niet," riep de kleine, die beu werd van alle lessen, welke haar oudere zusje haar de laatste dagen had ingeprent.

„Dan kun je nog niet naar de kleuterschool, dan ben je nog maar een baby. En nog wel een domme baby ook."

„Ik hoef toch tegen jou niet met twee woorden te spreken, niet?" meende Willy.

„Natuurlijk wel," hield Kitty vol, „zo moet je toch leren."

„Dat zal de juffrouw wel doen," zei Wil.

„De juffrouw heeft daar geen tijd voor, kleintje. Er zijn een heleboel kinderen in de klas. Je zit daar niet alleen. Heb je dat begrepen?"

De kleine zweeg, haar donkere ogen waren ontevreden op het grote zusje gericht.

„Nou, geef dan antwoord. Ik vraag je, of je 't begrepen hebt."

Willy antwoordde niet. Ze sprong van het stoeltje, waarop Kit haar geplaatst had en riep: „Ik speel geen schooltje meer."

„Je moet 't zelf maar weten," waarschuwde Kit wijs. „Als je niet met twee woorden spreekt, stopt de juffrouw je in een hok. Hier zijn griezelige beesten: spinnen, ratten, muizen en nog meer dieren."

Het kind rilde ervan.

Kitty zag dit en was er van overtuigd, dat haar les zeer verstandig was geweest.

En om hiervan de zekerheid te hebben, vroeg ze: „Zul je er om denken, kleintje, altijd met twee woorden te spreken?"

Het antwoord van de kleine was ontmoedigend voor de onderwijzeres. Kort en bondig nam de kleine haar besluit.

„Ik wil niet eens meer naar die school," besliste ze, „ik blijf bij Mammie."

Het wijze zusje stampvoette van ergernis en ongeduld. Toch gaf ze 't nog niet op en deed een laatste poging.

„Als je niet naar school gaat, blijf je dom. Wat kan ik al niet veel! Matjes vlechten. Kijk 's hoe mooi die is, die daar tegen de muur hangt. Ik kan van klei allerlei dingen maken. Vind je de peer niet mooi, die op de schoorsteen staat? En dat vaasje? En die grote kop?"

„Daar vind ik niks an," antwoordde Willy geringschattend, „je kunt niet eens uit die kop drinken."

Kitty gaf 't op.

Ze keerde de kleine de rug toe en liep naar Moeder, die in de andere kamer aan het werk was.

„Mammie," zei ze, „die kleine kan nog niet naar school. Ze is dom, eigenwijs en vervelend."

„Vreselijk," zei Moeder en lachte.

Nu werd Kitty op haar beurt ook op Moeder boos en slenterde naar haar slaapkamertje.

Met een pruilend mondje stond de kleine Willy daar nu alleen in de grote huiskamer. Ze had geen lust meer naar school te gaan, want ze was bang voor dat hok met die vreselijke beesten.

Nadenkend, het hoofdje gebogen, stond ze daar midden in het vertrek, toen Moeder kwam kijken.

„Wat is er gebeurd, Willy?" vroeg Mamma, alsof ze van niets wist.

De kleine hief haar gezichtje tot Moeder op. Deze zag de pruillipjes trillen en nam het kind op haar arm.

„Wat is er, lief kleintje?"

Willy vertelde, wat ze van haar grote zusje gehoord had en deelde mee, dat ze niet naar de school wilde met haar griezelige beesten in dat donkere hok.

Moeder nam het kind op haar schoot. Ze vertelde, hoe lief die juffrouwen waren en hoe prettig die kinderen speelden en dat er bloemen waren in het lokaal en mooie boeken en prachtige platen. En dat ze kleurige matjes vlechten mocht en van klei allerlei leuke dingetjes kneden.

„O, Willy," besloot Moeder, „'t is zo heerlijk op dat lieve schooltje."

„Maar die beesten, Mamma?"

„Kitty heeft je maar wat wijs willen maken. Dat is lelijk van haar. Je zult het, heel, heel prettig vinden op dat lieve schooltje."

Ineens wipte Willy van Moeders schoot.

„Kom maar, Mamma, ik wil naar 't lieve schooltje gaan."

„Nog drie keer slapen," zei Moeder, „dan gaan we samen."

Kitty zat op de bedrand, met gefronst voorhoofd. Haar lippen bewogen. Was ze aan 't mopperen? Neen, ze zegde een versje op. Het versje, wat haar Mamma gemaakt had voor de lieve juffrouw. Maandag zou

het de laatste dag wezen dat het grootste deel der kinderen van haar klas de kleuterschool zou bezoeken. Dan gingen ze naar de grote school.

De drie juffrouwen zouden ieder een grote ruiker bloemen en een keurig doosje met heerlijke bonbons krijgen van de kinderen. Doch, als je iemand een cadeautje geeft, kun je hem dat maar niet zo in zijn handen stoppen. Kitty's Moeder had een versje gemaakt, dat Kit zou opzeggen.

Nu zat ze op de rand van het bed en repeteerde het versje. Gelukkig, ze was er nog geen woord van vergeten. 't Zou best gaan op de afscheidsdag.

Plotseling ging de deur van haar kamertje open en Vera stond voor haar.

„Waar kom jij vandaan?" riep Kitty uit, die de bel niet gehoord had.

De bezoekster bleef het antwoord schuldig.

„Ik moet een boodschap voor Pappa doen," zei ze, „ga je mee?"

„Ja, als ik mag," was Kitty's antwoord.

De meisjes gingen naar Kits Moeder.

„Mamma, mag ik met Vera meegaan? Ze moet een boodschap voor haar Vader doen."

„Dat mag je wel, Kitty," stond Moeder toe. „Maar dan moet je eerst Wil een genoegen doen."

„De kleine?" vroeg Kitty verbaasd.

„Ja," antwoordde Moeder, „ga eerst even naar je school en jaag al die griezelige beesten weg uit dat

donkere hok. Je hebt de kleine Wil zo bang gemaakt."

Kit kreeg een kleur van schaamte. Moeders gezicht stond zo ernstig en de toon, waarop ze gesproken had, was zo verwijtend.

Bedeesd sloeg ze haar ogen neer.

Moeder bleef voor haar staan, als wachtte ze op de woorden, die Kitty zou spreken.

Vera had zich een weinig van het tweetal afgewend.

Op haar zachte pantoffeltjes kwam de kleine Willy onhoorbaar de kamer in. Haar donkere oogjes keken verbaasd naar dat zwijgende drietal.

Al nader en nader kwam ze, schuchter haar voetjes verzettend.

Ze ging voor haar grote zus staan. Deze sloeg haar ogen niet op. Aarzelend stak de kleine beide handjes uit. Ze legde deze op Kitty's schouders.

„Willem zal met twee woordjes praten, Kit," beloofde ze. „Zijn er dan ook geen griezelige beesten meer, Kit?"

En wat deed deze?

Ze sloeg beide armpjes om de kleine heen en kuste haar.

„Willem," zei ze, „Kit heeft 't niet zo gemeend, het is een heel lief schooltje en griezelige beesten zijn er niet.

Toen lachte Moeder, streelde haar oudste meisje over de blonde haren en zei: „Ga nu maar met Vera mee,

liefje. Die lelijke beesten hoef je niet meer weg te jagen."

Een kusje aan Willem, een kusje aan Mamma en Kitty danste, door Vera gevolgd, de trap af.

Vera moest een, door de dokter gerepareerde, pop wegbrengen, naar een meisje dat in de Hoogstraat woonde.

De pop werd uit de winkel gehaald en de meisjes begaven zich op weg.

Het gesprek viel al heel spoedig op de grote school, die ze Dinsdag voor het eerst zouden bezoeken. Natuurlijk werd het avontuur nog eens opgehaald, dat ze beleefd hadden in die lege school.

„Gelukkig, dat die concierge ons verloste," herinnerde Vera. „We zaten daar lelijk gevangen."

„Nou," gaf Kit toe, die opnieuw koude rillingen over haar rug voelde gaan, nu ze weer die grijnzende aap voor zich zag met die vervaarlijke tanden.

„Wat zouden ze toch met zo'n aap doen op de school?" wilde Vera weten.

Kit wist 't van haar Vader, die haar had verteld, dat er op veel scholen opgezette dieren zijn, waarvan de kinderen leren moeten.

Daar begreep Vera niets van. „Wat kun je nou van een aap leren?"

Dit vond Kit nogal eenvoudig te begrijpen. „Je kunt toch van 'm leren," legde ze uit, „hoe je grijnzen moet, om twee schattige meisjes, zoals wij zijn, de

stuipen op 't lijf te jagen."

„O," zei Vera, „dienen apen daartoe?"

„Natuurlijk," antwoordde Kit, „ander nut hebben apen toch niet."

HOOFDSTUK X.

Afscheid van 't lieve schooltje.

Maandagmorgen stapten Kitty en Vera naar school, hun Zondagse jurkjes aan.

Alle kinderen waren in hun mooie kleertjes.

De twee juffrouwen en mevrouw zelf zagen er ook deftig uit.

In het lokaal stonden drie grote blauwe vazen met rode rozen. Naast iedere vaas een doosje met bonbons.

De kinderen werden dadelijk onthaald. Ze kregen limonade te drinken en allerlei heerlijke versnaperingen om op te snoepen.

De kinderen, die nog niet van school zouden gaan, hadden die morgen vacantie.

„Moet je nu 't versje niet opzeggen?" vroeg Vera, toen ze op hun stoeltje hadden plaats genomen.

„Nog niet," was Kitty's antwoord, „om tien uur pas, voor we naar huis gaan. We blijven immers maar een uurtje feestvieren, heeft de juffrouw gezegd."

Er werd gezongen... vrolijke spelletjes werden gespeeld... er werd gesnoept, tot eindelijk...

„Tink-tink-tink," riep de klok.

Het was tien uur geworden.

Met snel kloppend hart trad Kit op de drie dames toe.

De andere kinderen, die wisten wat er nu gebeuren ging, schaarden zich om haar heen.

Het was ineens doodstil in het vertrek.

Heel zacht klonk Kitty's stem:

De laatste dag is aangebroken,
De deur der lieve school gaat dicht
Wij moeten van U afscheid nemen...

En verder kwam Kitty niet.

Het was net, of er een dikke prop plotseling in haar keel schoot. Wat was dat gek. Ze slikte. Ze slikte nogmaals, maar die dikke prop wilde niet uit haar keel. Van radeloosheid begon ze plotseling hevig te snikken.

„M'n lieve Kitty," zei juffrouw Hermina meewarig en vatte Kitty's beide handen. „Ben je zo bedroefd omdat je van ons weggaat?"

Kitty kon niet antwoorden. Ze was alleen maar blij, dat ook de andere kinderen met haar meeschreiden.

Nu was ze tenminste niet meer alleen met haar verdriet.

Dit was nu toch wel een vreemd einde van een feest.

De dames werden verlegen met al die schreiende kinderen.

Juffrouw Hermina vond er wat op.

Ze beklom de hoge stoel, ging boven op de zitting staan en klapte in de handen.

De kinderen keken op.

Toen sprak de juffrouw: „Kinderen, niet meer schreien, hoor. Anders ga ik ook nog huilen. Hoor maar: „Hi-hi-hi!" "

Dat vonden de kinderen grappig.

„Kinderen, die naar de grote school gaan," vervolgde de juffrouw, „huilen niet meer. Die lachen, omdat ze blij zijn, dat ze niet klein meer zijn. En jullie gaan de wereld niet uit. Je gaat alleen maar van:

„De Lieve naar de grote school."

„We go upstairs!" riep het grappige ventje Steven Davidson, die het Engels maar niet vergeten kon.

De kinderen keken verbaasd naar hem.

„Wat zegt ie nou weer?" wilde een meisje weten. Juffrouw Hermina vertelde het.

„Steven zegt, dat jullie naar boven gaan, hoger, begrijp je! En hij heeft gelijk. Van dit kleine, lage schooltje verhuizen jullie naar de grote, hoge school."

Toen keek de juffrouw naar Kitty.

Ze zag, dat die haar traantjes gedroogd had, dat ze weer stond te praten met haar vriendinnetje.

„Zal ik haar vragen," vroeg de juffrouw aan haar Moeder, „nu het versje op te zeggen?"

„Ik zou dit maar niet doen," ried Mevrouw Van Hoogwoude aan. „Ik vrees, dat ze weer zal gaan schreien en de kinderen moeten in blijde stemming ons schooltje verlaten."

Juffrouw Hermina vond, dat haar Moeder gelijk had en sprak dus niet meer over het vers, waarin Kit was blijven steken.

Op een wenk van Mevrouw Van Hoogwoude had het helpstertje de zoveelste versnapering aangeboden en de smullende kinderen waren hun kortstondig verdriet al weer vergeten en snaterden honderd-uit.

Juffrouw Hermina ging naar Kit toe. Ze nam haar bij een hand. „Luister 's, Kitty," zei ze.

Toen beiden wat terzijde van de andere kinderen stonden, sprak de juffrouw: „Je wilt liever het versje nu niet weer opzeggen, hè?"

„Nee juffrouw," antwoordde Kit, die aan die hinderlijke en benauwende prop in haar keel dacht.

„Wie heeft dat mooie versje gemaakt?"

„Mamma," antwoordde Kitty vol trots.

„O, wat is dat knap van je Moeder," prees de juffrouw. „Maar nu heb ik pas een deel van het mooie versje gehoord en ik ben erg verlangend naar de rest. Als ik mag, kom ik vanmiddag bij je thuis. Als we gezellig bij elkaar zijn, zul je stellig niet gaan schreien. Is 't wel?"

„Er zat 'n nare prop in m'n keel en die wou niet weg," verontschuldigde Kitty zich.

„Die prop zal een koekje geweest zijn," schertste de juffrouw. „Die wilde zeker eens komen kijken of de juffrouw ook tranen in haar ogen had."

Ze gaf Kit een tikje op de wang.

„Om drie uur ben ik bij je. Je Mamma zal het toch wel goed vinden, dat ik kom?"'

„O ja, natuurlijk," verzekerde Kit.

Mevrouw Van Hoogwoude verliet het lokaal. Een moment later tingelde de bel in de gang.

„Hoor, de bel," waarschuwde juffrouw Hermina, „die zegt ons, dat het feestje geëindigd is. Nu gaan we naar huis. Morgen zijn jullie allemaal ineens groot geworden, want dan ga je naar de grote school."

De kleine Steven deed een luchtsprong en riep: „Hoera, hoera!"

„Hoera!" riepen toen de beide juffrouwen.

Nu werden al die kinderen, die zo-even zo bedroefd waren geweest, ineens blij en rumoerig.

Ze sprongen en dansten om elkander heen en galmden zo hard ze konden: „Hoera, hoera! We gaan naar de grote school!"

Voor al die kinderen, en dus ook voor Kitty en Vera, was een nieuw leven begonnen.

HOOFDSTUK XI.

Vera is diep teleurgesteld en Juffrouw Hermina verzint een passende naam, die tevens het einde van het boek is.

Kitty en Vera wandelden naar huis. De eerste was in de wolken. Er ging immers iets bizonders gebeuren. Juffrouw Hermina kwam haar bezoeken. Zou deze wel ooit bij een van de andere kinderen thuis zijn geweest? Stellig niet. Mamma zou ook wel blij zijn met de onverwachte visite. Knusjes zou dat zijn, als zij met de juffrouw en Mamma alleen zou zijn. Willem zou nog wel slapen. Dit hoopte ze ten minste. De kleine deed iedere dag nog haar middagdutje. De kleine moest er maar niet bij zijn. Als zij het versje zou opzeggen, zou zij stellig steeds het laatste woord van iedere regel herhalen, wat erg vervelend was. De kleine kon dat maar niet laten.

Kit nam zich voor haar Moeder hiervoor te waarschuwen en deze aan te raden, Willy maar niet te vroeg in haar bedje te stoppen. Zo tegen half drie. Dat zou

het beste en het veiligste zijn. Natuurlijk moest juffrouw Hermina onthaald worden. Zeer stellig zou Mamma thee presenteren en koekjes en bonbons. Gelukkig, dat zij, Kit, thuis was. Alles kon ze thuis halen voor een gulle en gastvrije ontvangst. Misschien zou Mamma flensjes bakken. Er was nog een volle pot heerlijke frambozenjam.

„Ik ben hier dol op," dacht Kit, „en de juffrouw natuurlijk ook." Misschien kwam Mevrouw zelf ook mee en de andere juffrouw ook. Wat 'n grote visite zou dat worden.

Terwijl Kit dat alles, zwijgend naast Vera voortstappende, liep te overwegen, ging er in het hoofdje van de laatste ook wat om.

Vera wilde toch zo graag van de partij zijn. Tersluiks had ze haar vriendinnetje al enige keren aangekeken, voortdurend in de hoop, dat Kitty haar zou uitnodigen.

Maar Kitty dacht niet aan Vera, omdat ze alleen maar vol was van de vreugde en het genot, die haarzelf wachtten.

Ze hadden Kitty's huis bereikt.

Vol verwachting en hoop nog bleef Vera voor het vriendinnetje staan. Zou nu de uitnodiging komen?

Diepe teleurstelling voor Vera. Kitty vroeg haar niet.

Eensklaps ontviel Vera de vraag: „Zijn we geen vriendinnetjes meer, Kit?"

Dat vond de laatste een heel vreemde vraag, welke haar verbaasd de wedervraag ontlokte: „Waarom denk

je, dat we geen vriendinnetjes meer zijn?"

„Omdat je me helemaal niet vraagt vanmiddag bij je te komen."

Kit was direct met haar antwoord klaar.

„Maar hoe kan dat nu? Je kunt toch niet komen als de juffrouw er is?"

„Waarom niet?"

„Waarom niet? Waarom niet?" herhaalde Kit ongeduldig, en omdat ze de verklaring niet geven kon, maakte zij zich van de zaak af met een nietszeggend: „Daarom niet, natuurlijk."

Vera was pijnlijk getroffen. Haar grote teleurstelling verscherpte zich tot een bittere en wrevelige stemming.

Blijkbaar herinnerde zij zich op dat ogenblik de plannen die ze samen eens gemaakt hadden, want ze riep Kitty plotseling toe: „Nu ben ik je vriendinnetje niet meer. Je kunt voor mijn part alléén Oma worden."

En zonder een verder woord liep Vera weg.

Een ogenblik oogde Kit haar na, trok toen onverschillig haar schouders op en trok aan de bel.

Op Moeder's: „Kom maar gauw boven, Kit, en vertel me van het feestje," vloog het meisje de trap op.

Zonder met een enkel woord van het feestje te reppen, deelde ze haar Moeder mee, dat de juffrouw op visite zou komen.

„Om drie uur, Mamma. Zijn er koekjes in huis en bonbons en fondants? En kunt U niet wat flensjes

bakken? Er is nog een pot vol frambozenjam."

Moeder sloeg beide handen voor haar oren en riep: „Kind, je overvalt me met al die vragen. Ik word er duizelig van. Ga nu 's op je gemak zitten en vertel me eerst hoe je het afscheidsfeestje hebt gevonden."

„En wat zei de juffrouw wel van het versje?" vroeg Moeder, toen Kit veteld had.

„'k Heb maar drie regels kunnen opzeggen," deelde Kit mee, „want toen schoot er 'n dikke prop in m'n keel."

„'n Koekje dus," spotte Moeder. „Dat zo'n brok nu al m'n werk te niet doet. Wat heb ik 'n moeite gehad om die versregels bij elkaar te krijgen."

„Vanmiddag zal 't beter gaan," verzekerde Kit.

„Dat is werkelijk te hopen," zei Moeder.

„Mamma," zei Kitty, toen de koffiemaaltijd achter de rug was, „U moet Willem niet voor half drie in d'r bed leggen."

„Waarom zo laat?" vroeg Moeder verwonderd.

„Ze zal zo lastig zijn," vertelde Kit, „en me napraten, als ik het versje opzeg."

„Daar komt niets van in," knorde Moeder. „Wil jij onze lieverd van 'n feestje uitsluiten? Dat had ik niet van je verwacht, Kit!"

Nu kleurde een blos Kitty's wangen.

Ze zweeg en dacht aan Vera.

Deze was nu boos op haar en wilde Kit's vriendinnetje niet langer wezen.

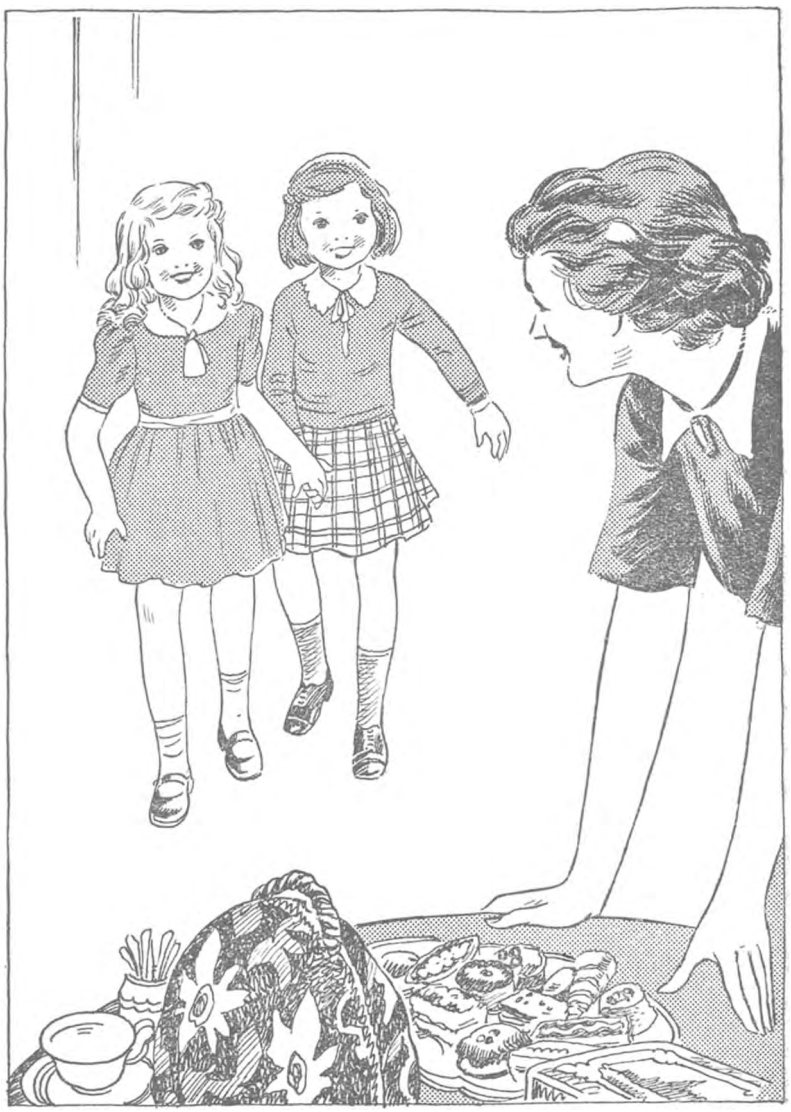

...kwamen beiden lachend de huiskamer binnen en zagen,
dat de lekkernijen reeds klaar stonden op de tafel...

(bladzijde 123)

Wat zou Mamma hiervan denken? Dat wilde ze weten. Maar juist toen ze met haar vraag wilde komen, zei Moeder: „Nu moet je maar 't eerst naar den banketbakker gaan. We zullen er op moeten rekenen, dat ook Mevrouw Van Hoogwoude meekomt en misschien de andere juffrouw van de school ook. Dat zijn drie mensen... en Vera is vier..."

„Vera!" riep Kit, „Vera ook!"

„Maar natuurlijk," antwoordde Moeder op een toon, alsof zulks vanzelfsprekend was. „Wou jij je vriendinnetje dan niet uitnodigen? Dat heb je toch stellig al gedaan?"

Weer bloosde Kit. „Ik was... ben... het vergeten, Mamma," jokte ze.

„Vlug dan maar als de wind naar haar toe," ried Moeder haar aan en breng haar mee. Hoe zullen jullie samen twee echte, oude Oma's kunnen worden, als de éne kleine Oma nu al feest viert zonder dat de àndere kleine Oma er bij is."

Kit lachte en holde naar Vera's huis.

Een kwartier later kwamen beiden lachend de huiskamer binnen en zagen, dat de lekkernijen reeds klaar stonden op de tafel.

Precies om drie uur kwam de juffrouw.

„O, wat 'n feestelijke tafel!" riep ze uit. „Maar, Kit, ik ben niet gekomen om te snoepen, maar om 't mooie vers te horen, dat je Mamma gemaakt heeft. Kom daar nu maar 's gauw mee voor de dag. Kijk,

je Mamma schenkt al thee. Als nu die vervelende prop weer terugkomt, kun je 'm met 'n slok hete thee wegjagen."

Toen de kopjes door Moeder gevuld waren, zei Kit het versje op. En geen hinderlijke prop kwam in haar keel.

De laatste dag is aangebroken,
Voor ons gaat 't lieve schooltje dicht.
We moeten afscheid van U nemen
En dat valt ons werkelijk niet licht.
Al worden wij ook honderd jaren,
De „Lieve School" gedenken wij,
Omdat we niets dan liefs ontvingen.
Wat waren we toch altijd blij!

„Dit lieve versje wil ik overschrijven," zei de juffrouw.

Doch dit bleek niet nodig te zijn. Kitty's Moeder had dat reeds gedaan.

„Zul je er aan denken, Kit," herinnerde de juffrouw, „en ook jij, Vera, dat je aan 't lieve schooltje nu ook werkelijk denkt, als je zo oud zult wezen?"

„Ze zullen dat stellig niet vergeten," verzekerde Kitty's Moeder. „Ze zullen het elkander wel herinneren, als ze een eeuw oud zullen zijn. Nu al hebben ze afgesproken vriendinnen te zullen blijven tot ze allebei Oma zijn geworden."

Hierom moest juffrouw Hermina nu toch hartelijk lachen en zei: „Het beste zal dan wezen, dat we hen beiden nu maar reeds noemen:

„De Twee Jeugdige Oma's."

EINDE.